

Thanh Phong Hận

Contents

Thanh Phong Hận	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	4
3. Chương 3	5
4. Chương 4	7
5. Chương 5	9
6. Chương 6	12
7. Chương 7	14
8. Chương 8	16
9. Chương 9	19
10. Chương 10	20
11. Chương 11	23
12. Chương 12	26
13. Chương 13	28
14. Chương 14	31

Thanh Phong Hận

Giới thiệu

Thể loại: Cổ trang, nhất thụ nhất công, ngược thân, ngược tâm. Editor: RoulouserBeta – reader: Jo

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/thanh-phong-han>

1. Chương 1

Đại tuyết bay loạn tạo ra một khoảng không gian trắng xóa mịt mù.

Trời rét đậm, mười ngón tay có chút đông lạnh, không ngừng run rẩy nhưng trong tay ta vẫn nắm chặt một thanh cầm này, bởi vì... trong trời đất này thứ ta có thể nắm trong tay cũng chỉ có mỗi chiếc đàn này thôi.

Ta ôm thanh cầm ngồi đây đợi cho đến khi đứng ngơ mới chậm rãi đứng lên hướng Thanh Ngọc lâu, một tửu quán nổi danh trong thành để đi đến, đây là công việc mà mỗi ngày ta đều phải làm bởi ta vốn chỉ là một nhạc công dựa vào nghề xướng cầm để mưu sinh.

Kỳ thực đánh đàn không phải là một sở trường của ta, nhưng nó cũng đem lại cho ta cơm ăn áo mặc thậm chí còn có chút dư dả, có lẽ cũng là nhờ vào cái danh hiệu đệ nhất nhạc công hữu danh vô thực này. Hàng ngày không biết bao nhiêu vương tôn quý tộc tìm đến Thanh Ngọc lâu, bỏ ra cả ngàn vạn bạc trắng chỉ mong nghe ta đàn một khúc.

Mà mỗi ngày ta cũng chỉ đánh có một khúc, thực ra trên đời tri kỷ khó tìm, có chăng cũng chỉ là một bọn học đòi văn vẻ. Cái bọn họ muốn nghe là tấu khúc của Trầm Thanh Ngọc thiên hạ đệ nhất nhạc công chứ không phải là ta, Trầm Thanh Phong.

Trầm Thanh Ngọc thật sự cách đây ba năm đã không may chết trong một trận hỏa hoạn, người may mắn được cứu sống là ta, một tên đệ đệ có khuôn mặt giống y đúc Thanh Ngọc. Khi tỉnh lại, lão Đa, người nuôi nấng hai huynh đệ ta từ nhỏ đã nhìn chăm chú vào ta mà nói: "Hoàn hảo, người không có việc gì, người không có việc gì là tốt rồi... Thanh Ngọc!"

Từ đó ta luôn tự nói với mình kẻ đã chết cháy trong đại hỏa năm đó là Trầm Thanh Phong, còn kẻ đang sống sót hiện nay lại là Trầm Thanh Ngọc.

Trên thế giới này không ai quan tâm đến Trầm Thanh Phong sống chết như thế nào, ta từ trong đám cháy tìm được đường mà sống, nhưng trong mắt mọi người đều là Thanh Ngọc. Lão Đa mong kẻ sống sót là Thanh Ngọc, nào ngờ thật đáng tiếc ông trời không chiều lòng người, vậy thì để ta thành toàn cho lão Đa vậy.

"Lão Đa... ta không sao... người đừng quá lo lắng, ta không phải vẫn còn sống sao.... Thanh Ngọc... còn sống." Ta mô phỏng theo lời nói của đại ca ôn nhu mỉm cười hướng đến lão Đa mà an ủi, giờ khắc đó ta đã chính miệng bóp chết sự tồn tại của ta – Trầm Thanh Phong.

Từ đó về sau ta nỗ lực học tập theo đại ca từ cử chỉ, hành vi, thói quen, phong thái, lời nói, ngay cả liên cầm ta cũng thường trốn ra ngoài một mình khổ luyện. Tuy cầm nghệ ta không thể so bì với đại ca, nhưng do từ nhỏ đã có học qua căn bản vững chắc lại kiên trì khổ luyện, nên hiện tại trên thế gian chỉ có lão Đa là có thể nghe ra được vài điểm bất đồng.

Một thời gian sau thì lão Đa cũng mất, ta rất thương tâm. Dù sao lão cũng là người nuôi nấng ta trưởng thành, là thân nhân duy nhất còn lại của ta, hôm nay lão đã chết cũng xem như chấm dứt tâm niệm cuối cùng của ta.

Nhưng song song ta lại có một loại cảm giác như được giải thoát, ta đã từng nghĩ có khả năng hay không ta lại có thể quay lại là Thanh Phong. Thế nhưng ta phát hiện ra do ta học theo đại ca phong thái nghiêm túc, tỉ mỉ, cẩn trọng nên bây giờ đã không thể trở lại là một Trầm Thanh Phong vô tư lự của trước kia được nữa.

Đột nhiên một cổ đau đón truyền đến, ta vội hoàn hồn nhìn lại, nguyên lai là do lúc này không tập trung vô ý không điều chỉnh được độ mạnh yếu của thanh âm khiến dây đàn cắt vào đầu ngón tay.

"Lâu không đến nghe người đàn, xem ra tài nghệ của người có giảm đi vài phần." Sau tấm màn lụa phát ra một giọng cười nhẹ cùng một âm thanh trầm thấp ngay tại chỗ chỉ ra sai lầm của ta.

Ta thật sự kinh ngạc khi có người có thể nghe ra sự khác biệt trong cầm sắc của ta và Thanh Ngọc, trong lòng có chút hiếu kỳ, ta thật sự muốn biết kẻ kia thực ra là thần thánh phương nào, ta đứng lên, vén nhẹ tấm rèm che xung quanh, tự nghĩ muốn lên nhìn mặt người kia một chút, nhất thời quên mất mục đích của những tấm rèm buông quanh mình, cũng như quên luôn trước đây chỉ vì khuôn mặt này mà đã suýt mang họa vào thân như thế nào.

Ta cảm nhận một trận hít thở vào mãnh liệt cùng những ánh mắt nóng rực hướng vào mình, ta thật sự có chút hối hận, đại ca ta trước nay tướng mạo xinh đẹp đã luôn gây ra không ít thị phi, bất kể là nam, phụ,

lão, ấu đều bị hấn dùng một nụ cười làm cho mê đảo tâm thần, mà ta cùng hấn lại có bộ dạng giống nhau như đúc, chỉ vì khuôn mặt này mà ta đã gặp không biết bao nhiêu phiền phức.

“Theo ta đi.” Ta còn chưa hiểu được ý tứ của câu nói kia đã cảm nhận một bàn tay to lớn ôm ngang thắt lưng, kéo ta hướng ra phía ngoài mà lao đi.

“Vị công tử này, ta và người thực không quen biết, thỉnh hãy buông ta ra.” Ta trừng mắt nhìn bàn tay đang ôm chặt thắt lưng mình, cố gắng đè nén hơi thở dốc, lạnh lùng lên tiếng.

Ta đưa mắt nhìn người trước mặt, đó là một nam tử anh tuấn, ánh mắt che đầy một chút tà mị, trên người khoác một chiếc áo choàng màu xanh thẫm, trên đai lưng đính thêm một miếng ngọc bội xanh lục, ngoài ra không còn một thứ trang sức nào khác. Thoạt nhìn tuy quần áo mộc mạc đơn giản nhưng nhìn kỹ mới thấy đều được may từ lụa tơ tằm cao cấp, nhìn cũng biết gia cảnh người này quả thật không tầm thường.

Hơn nữa khi hấn nhìn xung quanh, con người không ngừng phát ra những tia quang mang sắc nhọn khiến cho ta nhận ra rằng hấn cùng những công tử thế gia hội không giống nhau.

“Tuy lâu ngày không gặp nhưng người khả dĩ có thể quên lão bằng hữu này sao... Thanh Ngọc.”

Ta nhin không được trên mặt đều biểu hiện ra một vẻ hoảng hốt, người này nguyên lai là bằng hữu của đại ca, thân phận của ta chắc chắn đã bị bại lộ mất rồi.

“Chính ra phải nói, lần đầu gặp mặt... Tại hạ Nghiêm Thự, hạnh ngộ Trầm Thanh Phong.”

Nghiêm Thự thấp phần đoan chính hướng về phía ta ôm quyền, nhưng đôi con người không hề khách khí mà quan sát phản ứng của ta.

Ta trăm lần, triệu lần cũng không thể nghĩ hôm nay lại nghe cái tên Trầm Thanh Phong phát ra từ miệng của một kẻ xa lạ.

“Người người đều nói Trầm Thanh Phong đã chết, hấn liền đã chết, người trong thiên hạ xem ta là Trầm Thanh Ngọc, ta là Thanh Ngọc, Thanh Phong, Thanh Ngọc, người trong mắt thấy là ai, ta liền là người đó.” Biểu tình hiện ra trên mặt bất qua là trong một thoáng chốc, ta quay đầu nhẹ nhàng hướng hấn mỉm cười, đại ca ta trước đây đều vậy, lộ ra một nụ cười vân đạm phong khinh, bất nhiễm bụi trần.

Phản ứng bình thản của ta tựa hồ đã nằm trong dự liệu của Nghiêm Thự, hấn đưa mắt nhìn ta, rồi liếm ra một bộ dáng tươi cười.

“Dù sao ta với Thanh Ngọc cũng từng là bằng hữu, nay hấn không may qua đời ta muốn thỉnh đệ đệ hấn đến quý phủ một chuyến, để ta dùng chút lễ mà đáp trả tình hảo hữu, người sẽ không khước từ yêu cầu này của tại hạ chứ?”

Dùng lễ đáp tình... xem ra Nghiêm Thự đối với ta chỉ hiểu biết có ba chữ Trầm Thanh Phong.

“Nghiêm công tử, nói thật là Thanh Phong xưa nay không thích những điều lễ giáo trói buộc... Thanh Phong còn có việc, xin cáo từ.”

Nói xong liền vội vã quay người rời đi. Ta cư nhiên lại để cảm mà đại ca thích nhất lúc sinh thời ở lại tửu lâu, nếu không mau thu hồi hội có chuyện gì sẽ không hay.

“Có việc? Nếu là việc người muốn thu hồi lại đàn còn ở tại tửu lâu thì khỏi phiền đi.”

Ta có chút ngạc nhiên xoay người lại nhìn hấn, không biết từ lúc nào bên người Nghiêm Thự đã có thêm ba bốn hán tử thân vận bạch y vây quanh, trong đó một người trên tay đang ôm chiếc đàn của ta.

Nhìn bóng lưng tiêu sái rời đi, ta sợ run một chút rồi cắn răng bước nhanh đuổi theo, trong tay hấn có đàn, ta vô luận thế nào cũng là bất khả kháng cự.

2. Chương 2

Đứng trước cửa đại môn sơn son thiếp vàng, ngói làm bằng ngọc lưu ly, ta thầm tự hỏi có phải cánh cửa này là quá phô trương hay không, dù là kẻ ngốc chỉ cần biết chút chữ là có thể thấy mấy chữ Vương gia phủ trên tấm biển thượng, đâu cần phải bày vẽ ra như thế này. Mặc dù đã biết về bề ngoài và thân phận của Nghiêm Thự không giống nhau nhưng ta cũng không ngờ đến hẳn đường đường lại là một Vương gia.

Theo Nghiêm Thự bước vào Vương phủ, đi dọc theo những hành lang uốn khúc, nhìn sang hai bên là những hàng cây xanh tốt tạo nên một phong cảnh rất đặc sắc, nhưng dọc đường đi ta cũng gặp không ít kẻ hầu người hạ quỳ gối vấn an... những lễ nghi phiền phức này quả thật khiến ta không khỏi đau đầu.

Cuối cùng khi bước vào phòng khách, ta tiện tay cầm lấy tách trà vừa được dâng lên uống một hớp.

“Thự Vương gia, hiện tại chúng ta đã cùng ngồi trong phủ của ngài uống trà. Yêu cầu của ngài ta đã đáp ứng, bây giờ ngài đã có thể trả cầm lại cho ta không?”

“Trầm Thanh Phong, ta thật vất vả mới đưa được người về phủ, người lại ngay thơ cho rằng ta có thể để cho người dễ dàng rời đi vậy sao?”

Nghiêm Thự ngồi tại vị trí chủ tọa trong đại sảnh, đưa tay nâng chung trà bích loa xuân vẫn còn bốc khói nhẹ nhàng thổi một hơi, ánh mắt vẫn không hề liếc về phía ta.

Lời này là có ý gì, ta với hắn hôm nay mới là lần đầu tiên gặp mặt, cho dù hắn với đại ca trước đây quả có giao tình nhưng hắn cũng biết ta rõ ràng là Thanh Phong không phải Thanh Ngọc, vậy tại sao còn nói ra những lời đó, hắn thật sự muốn gì đây?

“Ta từ trước đến nay thanh bạch, tiền tài cũng không mà nữ sắc lại càng không có, vậy tại sao lại mang ta đến nơi này, chẳng lẽ Thự Vương gia ngại trong phủ lắm cơm nhiều thóc nên muốn ta ăn dùm hay sao?”

Ta dùng khẩu khí nghiêm túc chất vấn hắn, ai ngờ Nghiêm Thự đưa mắt nhìn ta một hồi lại bắt đầu cười rộ lên.

Nghiêm Thự thật không nghĩ kẻ nổi danh là bằng tâm nhạc công như ta lại có thể đường đường chính chính thốt ra những lời châm chọc người khác như vậy. Hắn cảm thấy vô cùng thích thú lại càng không để ta rời đi. Hắn bố trí cho ta một gian sương phòng trong Vương phủ, lại sai người mang đến không biết bao nhiêu là vật phẩm, hình như thật sự có ý định lưu ta lại trong Vương phủ này thật lâu thì phải.

Buổi tối, ta nằm dài trên chiếc giường hoa mỹ êm ái, nhưng vẫn trần trọc không cách nào ngủ được.

Ngày hôm nay phát sinh nhiều chuyện quả thực khiến ta không thể nào tưởng tượng nổi, nhưng qua chuyện này ta phát hiện ra rằng ta vẫn là ta không phải Thanh Ngọc, đại ca cho dù chuyện gì cũng sẽ bình chân như vại, ung dung tự tại chứ không đến nỗi lo lắng trần trọc mất ngủ như ta lúc này.

Ta chính là đang lo lắng về thanh cầm mà Nghiêm Thự đã mang đi, tuy rằng đối với một Vương gia như hắn thanh cầm của ta quả không đáng một đồng nhưng đó là cây đàn mà sinh thời đại ca xem như bảo bối, cũng là thứ duy nhất mà huynh ấy lưu lại cho ta, không nhìn thấy nó ta thật sự không an tâm. Ta ngồi dậy, tiện tay khoác thêm một kiện áo khoác lên người, quyết định phải đi tìm lại thanh cầm.

Bước ra cửa đập vào mắt là hàng hàng dãy dãy hành lang lớn nhỏ, ta không khỏi chột nghĩ Vương phủ lớn vậy, muốn tìm được phòng của Nghiêm Thự quả thật chẳng phải là một chuyện dễ dàng, mà nếu tùy tiện hỏi thăm một nô tỳ nào đó không khéo bọn họ thấy ta là người xa lạ, nửa đêm khuya khoắt còn đi lang thang trong Vương phủ lại tưởng nhầm là phường đạo chích nào đó thì thật là không hay.

Vì vậy, ta đành phải tự mình đi tìm. Nhưng lang thang cả nửa ngày trời ta vẫn không tìm được tấm ốc của Nghiêm Thự, trời bây giờ đã quá nửa đêm, ta thật sự có chút mệt mỏi. Đang phân vân không biết có nên để sáng mai hãy hướng Nghiêm Thự đòi cầm hay không, thì đột nhiên phía trước truyền tới một trận la hét ầm ĩ, trong bóng đêm có một ánh sáng nho nhỏ vội vã chạy đến, chắc là một thi đồng cầm đèn nào đó.

Ta hướng theo phía phát ra âm thanh mà đi đến, định bụng hỏi xem tấm ốc của Nghiêm Thự ở nơi nào, nếu bọn họ không chỉ cho ta được chỉ ít ta cũng có thể hỏi đường về phòng. Đi loanh quanh trong cái Vương phủ to đùng này một chập ta thật sự không thể nhớ đường để quay về.

Ai ngờ một câu nói chưa được hai chữ đã bị một người xông tới ôm chặt lấy khiến ta hầu như không thở được.

“Người nửa đêm rốt cuộc muốn đi đâu hả?!!”

Bên tai truyền đến tiếng hét của Nghiêm Thự, ta nghĩ hấn mà hét thêm một tiếng nữa lỗ tai của ta sẽ bị hấn làm cho điếc mất.

Từ hai thân thể đang dán sát vào nhau ta cảm nhận được Nghiêm Thự quả thực đang rất kích động, ta không hiểu, dù ta có đi đâu thì hấn cũng không nhất thiết phải kích động đến như vậy chứ?

Nghiêm Thự buông tay giận dữ kéo ta đi theo hấn, phía sau là một đám người dè dặt, lèo đèo bước theo.

Này, không phải nửa đêm làm một trận đại náo động như vậy chỉ để tìm ta thôi đây chứ...?

Ngồi trong phòng Nghiêm Thự, ta không khỏi trầm mắng chính mình ngu ngốc, tìm nửa ngày trời hóa ra phòng hấn và ta chỉ cách nhau có một vách tường, ta đây không phải đã làm một phen cuộc bộ vô ích sao.

Thầm thở dài, ta ngẩng đầu nhìn vào ánh mắt sắc như dao của Nghiêm Thự, giống như hấn hận không thể bỏ ta ra làm ngàn mảnh.

“Cầm thỉnh trả lại cho ta.”

Tuy rằng không muốn để ý đến tính tình thất thường của Vương gia nhưng để lấy lại cầm ta đành phải mở miệng trước tiên. Nghiêm Thự trái lại cứ như mộc đầu nhân (đầu gỗ), làm như không nghe những lời ta nói, vẫn hướng ánh mắt trừng trừng nhìn ta.

“Đó là di vật duy nhất mà ca ca lưu lại cho ta... thỉnh trả lại cho tại”

Ta đi đến chiếc giường hấn đang ngồi mà đưa tay ra trước mặt hấn, như vậy hấn không thể xem như không nhìn thấy hành động của ta.

Nghiêm Thự cuối cùng cũng có phản ứng, hấn đột ngột nắm lấy tay ta kéo xuống, thỉnh linh bị mất thăng bằng ta không khỏi lão đảo, lúc phát giác ra thì đã cùng Nghiêm Thự ngã trên giường, chính xác là bị hấn đặt trên giường.

Tuy là hai nam nhân nhưng tư thế thân mật thế này cũng không khỏi làm ta đỏ mặt.

“Nghiêm Thự, người...”

“Đừng nhúc nhích, đừng nói, như thế này là tốt rồi... như thế này là tốt rồi... coi như ta van người đấy... Thanh Phong.”

Nghiêm Thự đưa tay vuốt nhẹ khuôn mặt ta, ánh mắt có chút mơ hồ.

Nguyên là ta muốn thoát khỏi tay hấn, nhưng khi nghe hấn buồn bã gọi hai tiếng Thanh Phong ta lại vô pháp giẫy giụa. Ta không rõ vì sao, nhưng ta hiểu lúc này hấn cần có một người bên cạnh hấn, mà người hấn gọi đích thực là Thanh Phong, tuy có thể vì trong phòng lúc này chỉ còn lại mình ta nhưng ta mặc kệ, ta nguyện ý trở thành người hấn cần... Trên thế giới này vẫn có một người cần đến Trầm Thanh Phong này.

Đưa tay khoác qua lưng hấn, tại đây, trong một đêm giá lạnh ta và hấn cùng ôm nhau mà ngủ.

3. Chương 3

Bởi vì hấn cần ta, bởi vì cặp mắt đen như ngọc kia lộ ra thập phần cô độc, hay có thể vì ta và hấn đều là những kẻ cô đơn nên cuối cùng ta cũng quyết định ở lại Vương phủ. Ban ngày, Nghiêm Thự vội vàng đi giải quyết công việc quốc gia đại sự của hấn, ta cũng vui vẻ ở lại trong phủ làm một nhân nhân, ăn uống no đủ, rảnh rỗi thì lại đi dạo loanh quanh vài vòng. Nghiêm Thự cũng đã đặc cách cho ta được đi lại tự do trong Vương phủ, mà nơi ta thường lui tới nhất lại là thư phòng của hấn. Nơi này sách sợ không dưới vạn quyển,

đủ mọi hình thức và thể loại, bất quá thư phòng hai bên trái phải đều có đạo môn được cẩn thận khóa chặt, là cấm địa trong phủ, ngoài Nghiêm Thự ra không một ai được bước vào.

Ta đối với đời tư người khác thật sự không có hứng thú tìm hiểu, nhưng đối với những cuốn sách ở nơi này thì ngược lại, ta thường vào đây đọc sách đến quên cả thời gian, khi nào mệt mỏi thì lại tựa vào bàn nghỉ ngơi.

Thường thường khi tỉnh lại mới phát hiện Nghiêm Thự đã đem ta ôm về phòng, đợi ta tỉnh lại liền lên giọng giáo huấn, nói ta sao không biết tự chiếu cố đến bản thân, ngủ tại thư phòng như vậy lỡ bị nhiễm lạnh thì phải làm sao, lại hỏi ta có ăn uống đầy đủ không mà lại nhẹ như vậy, khiến hần không khỏi tự hỏi có phải đang ôm một tiểu hài tử trong tay hay không?

Ta nhìn Nghiêm Thự mỉm cười, nói hần nguyên lai có phải là một lão già hay không mà cứ lải nhải đủ điều, Nghiêm Thự thẹn quá hóa giận nói ta không biết tốt xấu là gì, trên đời này người khiến hần tổn nước bọt thuyết giáo nhiều như vậy chỉ có mỗi mình ta, Trầm Thanh Phong.

Ta nghe hần nói lời này trong lòng khê động, trên đời này ngoại trừ ca ca đã mất, hiện tại chỉ có hần đối với ta như vậy.

Mỗi tối sau bữa ăn, hần đều bảo ta đánh đàn cho hần nghe, cũng chỉ có lúc này ta mới dă động với hần về chuyện thanh cầm của ta. Ta từng hướng hần đảm bảo nếu hần không đồng ý ta sẽ không tự ý rời đi, chỉ cần hần đem cầm trả lại cho ta. Nghiêm Thự nghe vậy chỉ mỉm cười mà nói vật hoàn chủ cũ, cầm kia chính ra phải ở trong Thự Vương phủ.

Buổi tối ta cùng Nghiêm Thự đều ở cùng một phòng, không phân biệt địa vị mà ngủ chung với nhau, thỉnh thoảng hần lại kéo ta ôm vào trong lòng. Ta tuy không chống lại hành động của hần nhưng mơ hồ nghĩ hai người nam nhân tối tối lại cùng một phòng, cho dù là ở trong Vương phủ cũng sẽ không tránh khỏi lời ra tiếng vào của thiên hạ.

Nhưng lại nghĩ hần mang thân phận Vương gia còn không để ý đến, còn ta chỉ là một bách tính bình thường thì để ý đến làm gì. Nghĩ vậy ta liền không lưu ý đến những lời thì thầm to nhỏ của bọn họ nhân thêm nữa.

Chẳng qua là Nghiêm Thự dạo gần đây rất ít khi về phủ, mà mỗi lần về đến nơi thì đều đã say khướt, hờ một chút là nổi giận khiến mọi người trong Vương phủ không khỏi kinh hãi, khiếp đảm, rất sợ có điều gì thất thố thì cái mạng nhỏ sẽ bị chủ tử đem ra mà trút giận. Chỉ là Nghiêm Thự không bao giờ nổi giận trước mặt ta, mỗi lần nhìn thấy mặt ta hần liền thu hồi tất cả nộ khí lại.

Nghiêm Thự hiện tại dường như muốn tránh mặt làm ta không sao nói với hần về việc ta cần phải đi ra ngoài, nhưng thiết nghĩ như vậy cũng tốt, dù sao đây cũng là việc riêng của ta. Vì vậy, vào ngày giỗ của đại ca, sẵn Nghiêm Thự không có trong phủ, ta canh lúc mọi người đang ăn cơm liền thay một bộ bạch y rồi nhẹ nhàng rời phủ.

Tà dương như máu, những tia sáng còn sót lại dịu dàng tỏa xuống mặt đất.

Ta đứng trước mộ đại ca, khác với những lần trước chỉ đơn thuần là đến để tế bái mà hôm nay ta lại đứng đây nói rất nhiều, rất nhiều. Lần đầu tiên ta phát giác ra ta lại có nhiều chuyện để nói với hần như vậy.

Nói hần ta hiện tại sống rất tốt, lại hỏi hần cùng lão Đa trên trời có sống tốt không...?

Nói hần không cần lo lắng cho ta, hiện tại cũng có một người như hần luôn quan tâm, chiếu cố đến ta, mà người nọ hần cũng có quen biết...

Nói người đó không có gọi ta Thanh Ngọc, chỉ có suốt ngày hướng ta lải nhải cùng cầu nhàu...

Thanh Phong sao người mặc ít quần áo như vậy...

Trầm Thanh Phong nếu người không ăn nhiều một chút sẽ bị gió cuốn bay đi đấy...

Thanh Phong, người đánh đàn cho ta nghe đi...

Thanh Phong, Thanh Phong, Thanh Phong....

Đột nhiên, ta bỗng nhớ đến Nghiêm Thự nên quyết định quay về nhà tìm hần.

Trước khi rời đi ta đưa mắt liếc nhìn tấm bia đá khắc rõ ràng ba chữ Trầm Thanh Phong, trong lòng đột nhiên nổi lên một cảm giác mơ hồ. Tất cả quá khứ đã trở thành quá khứ, đáng lẽ ba năm trước cái tên Trầm Thanh Ngọc đã nên theo ca ca mà chết đi nhưng ta lại cố chấp giữ. Có lẽ ta bây giờ nên trở lại là ta một Trầm Thanh Phong vô tiếng vô tăm mà quên đi cái mỹ danh Trầm Thanh Ngọc thiên hạ đệ nhất cầm. Ta không cần thế gian biết đến ta, chỉ cần mình hẳn biết đến Trầm Thanh Phong ta là quá đủ rồi.

4. Chương 4

Ta lần bước trở về Thự Vương phủ, hồi hạ nhân mới biết Nghiêm Thự đã giam mình suốt cả ngày hôm nay trong thư phòng, căn dặn tất cả mọi người không được quấy rầy hẳn. Ta liền bỏ qua những lời ngăn cản của bọn hạ nhân, nhanh chóng bước về phía thư phòng đẩy cửa bước vào. Mùi rượu nồng nặc xông vào mũi khiến ta không khỏi choáng váng, chưa kịp định thần thì miệng đã bị một nụ hôn mạnh mẽ áp trụ, người kia không ngừng dùng lưỡi trong miệng ta mà khuấy động cũng không nhượng ta có chút thời gian để hít thở chút không khí. Trong ánh sáng mù mờ của ngọn đèn sắp tắt ta nhìn ánh mắt Nghiêm Thự lúc này giống như một con dã thú bị thương tràn đầy đau đớn và thống khổ.

Môi Nghiêm Thự lướt nhẹ từ môi xuống cổ rồi từ từ đi xuống, bàn tay hẳn trên người ta không ngừng vọng động, liên tiếp bỏ đi từng lớp quần áo cách trở cùng một số đồ dùng hằng ngày, ta cho dù không phải là một kẻ từng trải nhưng vẫn biết hẳn trên người ta thật sự muốn làm cái gì. Nhưng đã một lần từ hẳn tìm được sự ấm áp nên lúc này mặc kệ hẳn muốn làm cái gì, miễn là thứ ta có, ta đều nguyện ý cho hẳn.

Hẳn tiến nhập vào thân thể ta trong nháy mắt, rất đau, cơn đau như muốn xé rách cả thân thể nhưng lại chẳng thấm vào đâu so với một tiếng gọi của hẳn:

“Thanh Ngọc....”

Hai chữ như bùa chú nổ tung trong đầu ta, ta vội vàng đẩy Nghiêm Thự ra hốt hoảng muốn bỏ chạy nhưng do vô ý lại làm đổ giá nến bên cạnh giường, ngọn lửa yếu ớt chẳng đảo lượt qua một khuôn mặt vô cùng quen thuộc trên tường trước khi vụt tắt.

Ta nỗ lực kiềm chế hai bàn tay đang không ngừng run rẩy, cầm lên ngọc nền còn cháy đang dở điểm lại từng tiem đèn đã tắt, ánh sáng bùng lên soi tỏ những khoảng tường treo đầy những bức bích họa. Người trong tranh mi thanh mục tú, khóe miệng vẽ nên một nụ cười cao ngạo thoát trần, phong cách, khí chất giống như tiên nhân hạ phàm, người đó và ta có khuôn mặt giống nhau như đúc, nhưng ta biết người trong họa không phải là ta.

Người đó là Trầm Thanh Ngọc...

Không khí dường như ngưng tụ quanh ta, lệ như đông đặc trong khóe mắt, đáy lòng tựa như có một con sóng triều muốn phá vỡ lồng ngực để thoát ra, ta cần phải làm một điều gì đó để trút bỏ nỗi thống khổ này... Nhưng lệ không thể rơi, ta lại không thể tìm ra lý do để cười, cuối cùng lại ta lựa chọn bỏ trốn.

Ta tựa như một âm hồn lang thang không mục đích trên khắp những con đường, nhưng đến tảng sáng khi ta bắt đầu thanh tỉnh ba chữ Thự Vương phủ lại như một lưỡi dao sắc nhọn đâm vào mí mắt.

Hóa ra ta vĩnh viễn không thể trở thành Trầm Thanh Ngọc, nhưng lại vô pháp trở lại là một Trầm Thanh Phong của trước kia, vậy hiện tại ta thực ra là ai, hay cái gì?

Ta vô lực ngã ngồi trước cửa Vương phủ, nước mắt bắt đầu trào ra từ khóe mắt giống như muốn đem hết thảy những ngày tháng trước đây cuốn trôi đi, ta dùng một chút sức lực sót lại lau đi nước mắt.

Ta có đúng hay không khi quay lại tìm kẻ đã làm tổn thương chính mình.

Ta bây giờ hình dạng nhếch nhác, tiêu tụy khiến những kẻ giữ cửa đã bắt đầu mở miệng tra hỏi, cuối cùng cổng đại môn cũng mở rộng, kẻ đang đi tới chính là Nghiêm Thự.

“Vào đi... Trầm Thanh Phong.”

Nghiêm Thự nhìn ta như một kẻ xa lạ, trong giọng nói chỉ chứa đầy sự lạnh nhạt.

May mà hấn lạnh lùng như vậy, may mà hấn nhận ra ta là ai, nếu ngay lúc này hấn gọi ta Thanh Ngọc có thể ta sẽ không kiềm được cho hấn một cái tát, sau đó lại trong lòng hấn khóc lóc như mưa. Hành động như vậy quả thật rất quá đáng, huống hồ Trầm Thanh Phong ta làm gì có tư cách đó!

Nghiêm Thự xoay người chớp mắt đã đi vào phía trong, ta nhìn đại môn sơn son trong lòng không khỏi âm thầm cười khổ, rồi cũng mong chóng theo hấn bước vào.

Chung quy là vẫn không thể buông bỏ được, đúng là tự làm khổ chính mình mà.

Không nghĩ tới Nghiêm Thự cư nhiên lại dẫn ta đến gian phòng đêm qua, Nghiêm Thự nhìn thấy ta đứng do dự trước cửa cũng không cần biết là ta có nguyện ý hay không, một mạch lôi thẳng ta vào phòng.

Hấn cố ý dùng ngữ điệu châm biếm mà nói với ta: “Trầm Thanh Phong người sợ cái gì.... Người họ Trầm các người xưa nay không tim không phổi, há có cái gì để phải sợ sao?”

Ta nghe trong giọng nói hấn thật sự oán hận chỉ là không hiểu hấn thật ra oán hận điều gì. Ta đành mỉm cười thành thật trả lời: “Ta sợ người như vậy oán hận gọi tên ta, ta sợ làm Thự Vương gia mất hứng khi lại đánh đồng ta với một người khác.”

Ta sợ nhất là người nghĩ tổn thương ta như vậy chưa đủ hiện tại lại muốn trong lòng ta bổ thêm một đao nữa.

Câu tiếp theo không biết là những suy nghĩ trung thực trong lòng ta hay do một chút tự ái còn sót lại đã làm ta vô thức nói ra.

“Nghiêm Thự, Trầm Thanh Phong ta sợ tâm người đã chết không còn máu lưu chuyển, lệ người đã khô không thể khóc.”

Nghiêm Thự nghe xong vỗ tay mà cười: “Thanh Phong người và hấn quả thực không giống nhau... Xem ra người rất thú vị.”

Hấn đối ta một khuôn mặt tươi cười nhưng trong đáy mắt đen kịt lại không hề hiện lên tiểu ý. Không cần hỏi, dù là kẻ ngu dốt đến mức nào ta cũng hiểu người mà Nghiêm Thự gọi “Hấn” là ai.

Nghiêm Thự đột ngột quay người đối diện với những bức họa trên tường, thân thủ nhẹ nhàng đưa lên vuốt nhẹ gương mặt người trong tranh: “Mỗi bức tranh này là hấn... từng bức, từng bức đều do ta bỏ hết tâm huyết ra để thể hiện từ hình dáng, vẽ mặt đều giống hấn đến tám chín phần... nhưng họa mãi chỉ là họa không thể nào sánh bằng người thật.”

“Thanh Phong người yêu ta chứ?” Hấn đưa lưng về phía ta mà hỏi.

“Người có biết cảm giác lần đầu tiên yêu một người, đem hết tình cảm trao cho người cuối cùng lại bị người coi khinh, người biết cảm giác đó khó chịu như thế nào không... người biết cái gì là thương tâm, người... biết cái gì?”

Ta biết, ta thực sự hiểu rõ lời người nói. Bởi vì bộ dạng người bây giờ quả thật rất đau khổ.

“Ta yêu hấn, ta rất yêu hấn, đó cũng là lý do tại sao mà ta lại vô cùng hận hấn. Hấn không thèm ngó ngang gì đến tình cảm của ta, người hấn yêu lại là đệ đệ cùng cha khác mẹ với ta. Hấn với ta đều giống nhau, đều yêu một người không yêu mình, cuối cùng hấn lại vì kẻ đó tự thiêu mà chết, cuối cùng vẫn không nguyện yêu ta.”

Ta dựa người vào bức tường phía sau lưng, chịu không nổi mà ngã ngồi trên mặt đất lạnh.

Nghiêm Thự nói người mang họ Trầm đều có ý chí sắt đá, mọi người tưởng vậy, ngay chính bản thân ta cũng nghĩ vậy cho đến khi ta gặp hấn. Một câu hỏi han ân cần, một nụ cười dịu dàng, một tiếng gọi ta là Thanh Phong, một lồng ngực ấm áp ôm chặt lấy ta. Từng đó cũng đủ để Trầm Thanh Phong ta nguyện cả đời một lòng.

Ta cho rằng không thể học ca ca tâm không vẫn đục, không hề nghĩ rằng hấn cũng là một kẻ si tình. Ta vì Nghiêm Thự mà tan nát cõi lòng, ca ca lại vì tình mà bị quan chán đời.

Ca ca, người người nói huynh đệ ta lãnh khốc vô tình, người nói như vậy không thú vị sao?

“Ta vẫn mãi dõi theo hần, nhìn hần vì yêu mà đau khổ, thậm chí đôi khi ta đè nén tình cảm bản thân mà ở bên hần nhưng quả thực ta vẫn làm không được. Bởi vì ta yêu hần rất nhiều, cho dù hần đã chết ta vẫn không có khả năng quên hần...”

Nghiêm Thự nhích lại gần, giống như lúc trước đưa tay ôm chặt ta vào lòng, thông qua ta tìm kiếm một bóng hình một người trong bức họa kia, cúi đầu bên tai ta nhẹ nhàng khẽ nói.

“Sở dĩ trên đời này ta muốn Trầm Thanh Ngọc biết ai là người hiểu hần nhất, là ta, kẻ có cùng nỗi đau với hần.”

“Thanh Phong, người thì biết cái gì là đau lòng... Người quá nhạy cảm thôi... người, hiện tại người đã hiểu như thế nào là đau lòng chưa?”

Nghiêm Thự nhìn ta nhân thần vô cùng lạnh lùng, tựa như đang chờ ta bày ra nỗi đau khổ để làm trò đùa. Nhưng xin lỗi người mất rồi, lệ của ta đã không thể chảy, hiện tại chỉ có tâm ta là không ngừng rỉ máu, đáng tiếc là người không thể nhìn thấy, cũng may là người không thể nhìn thấy.

“Trầm Thanh Phong, người biết cái gì gọi là thương tâm, đau lòng... Người đã từng đau lòng chưa?”

“Người biết không...biết không...biết.”

Đầu óc ta vô cùng lộn xộn, hiện tại ta chỉ biết đến duy nhất một điều.

“Nghiêm Thự, ta yêu người.”

Thần sắc Nghiêm Thự hơi đổi một chút, lộ ra một vẻ không tin tưởng liền phất áo rời đi, xem ra đây không phải là câu trả lời mà hần muốn nghe.

“Nghiêm Thự, ta rất đau lòng, tim ta như bị dao cắt, ta đau lòng gần chết.”

Ta biết đó là những điều mà hần muốn nghe, thế nhưng những lời này ta sẽ không nói với hần.

Từ trước đến nay, ta muốn gì đều không có ai sẵn lòng cho ta. Nghiêm Thự hần đã cho rồi lại nở đang tâm lấy lại, hiện tại những lời hần muốn nghe tại sao ta lại phải nói cho hần nghe.

Ta như một người nằm mộng, mộng rất đẹp nhưng cũng lại rất ngắn ngủi.

Trong mộng ta đã luôn mỉm cười, cho rằng lồng ngực ấm áp sau lưng sẽ không bao giờ biến mất, cho rằng hạnh phúc có thể kéo dài đến vĩnh viễn. Mãi đến khi tỉnh giấc mới bàng hoàng nhận ra khoảng khắc trong mộng chỉ thoáng qua như một cái chớp mắt. Hóa ra hạnh phúc thật vô cùng ngắn ngủi mà kéo theo sau nó là nỗi thống khổ triền miên không có điểm kết.

Ta chờ xem lần thứ hai có thể bước vào mộng đẹp, hoặc chờ hần đem ta trọn vẹn tổn thương để ta vĩnh viễn không bao giờ dám một lần nữa lại mơ mộng hảo huyền

5. Chương 5

Buổi tối ta làm như không có chuyện gì xuất hiện tại trù phòng của Vương phủ, Nghiêm Thự liếc nhìn ta một cái: “Ta nghĩ người đã đi rồi chứ, xem ra thế gian nói người Trầm gia cốt cách cao ngạo hóa ra cũng chỉ là những lời tăng bốc xuông.”

Ta giả vờ không nghe thấy, cúi đầu nâng lên bát cơm. Chúng nhân ở đây hiểu kỳ nhìn ta bằng ánh mắt tò mò, miệng không ngừng thầm thì với nhau.

Trầm Thanh Phong ta trước nay chưa từng yêu ai, cao ngạo, lạnh lùng. Cốt khí đương nhiên ta có, ta trước đây đều xem nó như tính mạng nhưng đứng trước người tất cả ta đều bỏ hết.

Mọi người đều đợi xem một kẻ thất sủng như ta muốn diễn trò. Nhưng ta không quan tâm. Nghiêm Thự, chỉ cần ở nơi nào có người ta đều không quan tâm đến nơi đó là một nơi như thế nào.

Ta ngẩng mặt muốn nhìn hắn một chút nhưng Nghiêm Thự lại không có nhìn ta. Kể từ ngày đó, Nghiêm Thự đều không có nhìn ta, tựa như trong mắt hắn không có ta tồn tại nữa.

Thế là sau đó ta tìm mọi cách để hắn chú ý đến ta, hắn mắng chửi ta cũng tốt, hay hắn chỉ cần trừng mắt nhìn ta cũng được. Ta chỉ cầu hắn nhìn ta cho dù đó chỉ là một cái liếc mắt, cho dù trong ánh mắt hắn không hề có sự yêu thương cưng chiều mà chỉ tràn đầy hận ý.

Ta đập bể tất cả đồ sứ trong phủ, đập luôn tất cả những bảo bối mà hắn hết mực yêu quý, quăng cá trong ao vào đại sảnh, ta giống như một kẻ điên ở trong Vương phủ không ngừng dương oai diễn võ.

Không biết có phải hay không do Nghiêm Thự dận dờ, người trong phủ đều trở mắt nhìn ta đập phá nhưng không có ai đi tới ngăn cản ta. Hóa ra Nghiêm Thự muốn bọn chúng xem Trầm Thanh Phong ta như một kẻ không hề tồn tại.

Ta ngồi ở đại sảnh chờ Nghiêm Thự trở về hướng ta mà nổi trận tam bành, hiện tại nếu hắn tức giận cho ta một cái tát rồi đem ta đuổi ra khỏi phủ cũng tốt. Nhưng quả thật trời chẳng bao giờ chiều lòng người, Nghiêm Thự trở về nhìn đông nhìn tây do ta gây ra chỉ nhàn nhạt ra lệnh cho bọn hạ nhân dọn dẹp sơ sài, rồi thản nhiên lướt qua mặt ta không thêm liếc mắt.

Hắn nhìn ta một cái thì liệu có thể thay đổi được điều gì, vậy thì tại sao ta lại cố chấp tìm kiếm cho được một cái liếc mắt của hắn.

Thống khổ dồn nén lâu ngày, cuối cùng cũng khiến cơ thể ta không chống đỡ được mà ngã bệnh. Nguyên lai chỉ là cảm mạo nhưng ta sốt nhiều ngày vẫn không giảm, khiến cho ta lâm vào tình trạng hôn mê bất tỉnh, trong mơ màng ta cảm nhận có rất nhiều người tại phòng ta đi lại, kẻ thì bắt mạch, người lại thay ta đổi y phục.

Nghiêm Thự, nếu người thật sự không quan tâm đến ta sống chết như thế nào thì cần gì phải cử nhiều người đến chiếu cố ta như vậy.

Nghiêm Thự.... Nếu thật sự người quan tâm đến ta tại sao lại không đến thăm ta.

Nghiêm Thự, Nghiêm Thự... Ta thật sự là không có thuốc chữa, đã bệnh đến chỉ còn nửa cái mạng tại sao ta vẫn nghĩ đến người.

Có người đút vào trong miệng ta chút dược, vừa vào dạ dày chưa được bao nhiêu liền bị ta cố ý nôn ra. Đại phu tức giận giậm chân lớn tiếng: “Chưa thấy qua người như ngươi, cứ nhiên lại không muốn sống, đại phu chữa bệnh mà bệnh nhân không muốn thì dù là Hoa Đà tái thế cũng phải bó tay.”

Ta nói: “Ta nghĩ đã là tâm bệnh thì không có thuốc trị, có hay không loại được làm cho ta không yêu hắn, quên hắn đi, có hay không loại được làm cho Nghiêm Thự hắn có thể yêu ta, nếu có loại được đó thì ta uống...”

Đại phu than thở: “Thanh niên nhân, người bệnh căn sâu nặng, vô dược khả trị.”

Ta lạnh lùng cười nói: “Có dược khả trị, đáng tiếc vị dược kia Trầm Thanh Phong vô luận khả cầu (không thể cầu).”

Trước mắt đột nhiên tối sầm, ta lại ngất đi.

Đến khi một lần nữa mở mắt, khuôn mặt ta mong nhớ ngày đêm hiện ra ngay trước mắt, bàn tay to lớn của hắn đang áp chặt lên trán ta.

“Thanh Phong người bệnh nặng như vậy tại sao còn không chịu uống thuốc, người cần gì phải tự dày vò chính bản thân mình như vậy?” – Ngửi khí của hắn lúc này lại vô cùng ôn nhu dịu dàng, dường như sự lạnh lùng hôm qua chỉ là một giấc mộng Nam Kha.

Ta nói: “Khiến ta khổ sở như vậy chắc người hài lòng lắm phải không? Hiện tại ta ra như vậy phải chăng là trong lòng người rất vừa ý sao, người yên tâm ta nghĩ cũng không trụ được bao lâu nữa rồi, đợi ta chết

là người có thể hoàn thành tâm nguyện rồi đó, Thanh Phong ta tại đây phải hướng người nói hai chữ chúc mừng rồi.”

Hắn trầm mặc một hồi rồi lặng lẽ nói: “Nếu người chết, ta thực sự sẽ không vui sướng đâu.”

Ta nghe xong một cơn tức giận đột ngột xông thẳng lên đầu, bất chấp giọng nói của ta bây giờ khàn khàn khó nghe như giọng quạ đen ta cũng liều mạng dồn hết sức lực mà gào lên: “Người không muốn ta chết, nhưng lại muốn đem ta làm cho sống không bằng chết.”

Ta nhìn giống như một con sư tử đang nổi giận, nhưng từng dòng nước mắt lăn dài trên mặt đã không ngừng phản bội ta. Trầm Thanh Phong ta bất quá chỉ là một con tiểu miêu đang giương nanh múa vuốt mà thôi.

Ta đưa tay lên mặt gạt vội dòng nước mắt nhưng lại chỉ khiến nó tuôn ra còn nhiều hơn, ta vùi mặt vào hai tay, miệng không ngừng gào thét: “Nghiêm Thự, người đi đi... ta không muốn gặp người... không muốn gặp người.”

Ta muốn Nghiêm Thự liếc mắt nhìn ta một cái nhưng thật sự không muốn hắn nhìn thấy bộ dạng xấu xí này của ta.

Không có thuốc trị... Trầm Thanh Phong người thực sự không có thuốc chữa, bất trị.

Nhẹ nhàng đặt tay lên vai ta, hắn dịu dàng kéo ta ôm vào trong ngực. Độ ấm quen thuộc từ hắn truyền đến khiến ta không kiềm được mà gào khóc thất thanh.

Trong lúc ngủ mơ, ta vô thức đưa tay sờ soạng hai bên, đáp lại ta chỉ là một khoảng trống lạnh lẽo khiến ta giật mình mà tỉnh giấc.

Mở mắt ra thân ảnh Nghiêm Thự đã không còn bên người, ta như kẻ vừa trúng một đầu côn, đau đớn không nói nên lời. Ta không muốn nghĩ đây lại là một trò lừa độc ác khác mà Nghiêm Thự bày ra để dẫn dắt ta, nhưng thực tế lại chứng minh điều đó.

Giữa lúc ta đang thăm mắng mình ngu xuẩn, thì ánh mắt bất gặp một cây đàn quen thuộc. Đó chính là cây đàn mà đại ca đã để lại cho ta.

Nghiêm Thự hắn đem đàn trả lại cho ta...

Nếu như hôm qua hắn trả trả lại đàn cho ta, ta nhất định nghĩ hắn muốn đoạn tuyệt tình nghĩa với ta, đem ta đuổi ra khỏi Vương phủ, rời xa khỏi hắn. Thế nhưng sau đêm qua hắn lại đem đàn đặt cạnh giường, phải chăng... hắn nguyện ý muốn buông bỏ quá khứ, muốn cùng ta bắt đầu lại từ đầu. Nghĩ đến đó trong lòng ta không khỏi hưng phấn như muốn bay lên trời, ta ôm chặt cây đàn trong tay vừa khóc vừa cười.

Mặc kệ tất cả, cho dù Nghiêm Thự không nhìn Trầm Thanh Phong ta cũng không sao cả.

Ta cao hứng ôm đàn chạy khắp Vương phủ nhưng rốt cuộc vẫn tìm không ra thân ảnh của hắn. Người trong phủ nói hắn sáng sớm đã bị triệu vào cung, lúc nào quay về cũng không ai biết được.

Ta trong lòng có chút thất vọng, nghĩ lại trong quá khứ gian nan nào ta cũng đã vượt qua, vậy mà bây giờ chỉ có một chút cũng thật là không kiên nhẫn chờ được.

Ta chăm chú nhìn thanh cầm đang ôm trong tay, nghĩ đến Nghiêm Thự về sẽ bảo ta đàn cho hắn nghe một khúc, khúc mà hắn thích nhất cho đến khi ta mệt mới thôi. Hay là vẫn như lúc trước hắn sẽ lại ôm ta về phòng, luôn miệng cầu nhậu ta luôn bày việc cho hắn làm, luôn làm cho hắn lo lắng. Nghĩ tới đó ta nhin không được mà nhẹ nở nụ cười.

Chúng nhân trong phủ bị hành động của ta dọa cho hoảng hốt, nhưng ta mặc kệ, ta chỉ mong Nghiêm Thự hắn mau mau một chút trở về, chỉ có hắn mới hiểu được ta vì cái gì mà lại mỉm cười.

Về đi Nghiêm Thự, về đi Nghiêm Thự.

Ta trong miệng lặp đi lặp lại không dưới một trăm nghìn lần, Nghiêm Thự người có nghe được không? Tại sao người còn chưa trở về?

Ta cúi đầu, nhẹ nhàng mơn trớn thanh cầm, đột nhiên một cảm giác lốm xẹt qua đầu ngón tay, ta kì quái xem xét kỹ vết lốm nơi thân đàn.

Ta thấy cả người mình như bị vùi vào trong tuyết lạnh.

Thự Ngọc.

Hai chữ khắc trên thân đàn gáo đập vào mắt ta, ta trừng mắt nhìn chúng như vừa gặp phải một loại xà tinh, rần độc nham hiểm nào đó. Sau một lúc ta đứng dậy, đem thanh cầm dùng hết sức đập mạnh vào hòn giả sơn trước mặt. Lại ra sức bứt đứt từng sợi dây đàn khiến cho bàn tay trước mắt tràn đầy tiên huyết. Người trong vương phủ vội vàng ngăn cản hành động như phát rồ của ta.

Một lão phu trong phủ bên tai ta hạ giọng khuyên bảo: “Trầm công tử, vì sao lại tự dần vật chính mình khổ sở như vậy, sống không bằng chết, tội gì phải vậy...”

Ta nhìn lòng bàn tay tràn đầy những vết thương không ngừng chảy máu, lạnh lùng mỉm cười.

Vì cái gì Trầm Thanh Phong ta lại trở thành bộ dạng thế này, trở thành một kẻ đáng thương hại trong con mắt của mọi người.

Tự mình làm hại chính mình, chỉ mong cầu một chút thống khoái.

Thế nhưng dù đau đớn thế nào ta vẫn không tìm được một chút hạnh phúc của mình.

Sống không bằng chết...

Nghiêm Thự... người thật sự muốn ta sống không bằng chết như vậy sao?

Ta muốn gặp Nghiêm Thự, hỏi hắn, hắn thật sự muốn nhìn thấy ta sống không bằng chết mới vừa lòng hay sao?

Chỉ cần hắn nói một tiếng ta sẽ liền chết trước mặt hắn.

Nghiêm Thự yêu Thanh Ngọc, người hắn yêu không phải là ta, ta biết điều đó. Nhưng chỉ cần hắn nói với ta hắn thiếu ta một món nợ cả đời này không quên được, ta liền sẽ tin hắn, sẽ không oán hận hắn, vẫn sẽ như cũ mà yêu hắn.

6. Chương 6

Ta chạy khỏi Vương phủ mới phát hiện cỗ kiệu của Nghiêm Thự đã đặt ở bên ngoài, hỏi kiệu phu mới biết Nghiêm Thự đã sớm hồi phủ, nhưng lại ra lệnh cho bọn họ dừng kiệu bên ngoài, rồi một mình lẳng lặng bỏ đi.

Trước nay, Nghiêm Thự ra ngoài đi đâu ta đều không biết...

Không! Ta biết một chỗ...

Ta quay người bước đi, lòng không ngừng cầu nguyện ông trời đừng cho ta tìm được hắn.

Trầm Thanh Phong ta trước nay không tin thiên địa quỷ thần, nhưng lúc này đây lại thành tâm cầu khẩn thần phật. Nếu tâm nguyện thực hiện được, ta nguyện sẽ ngày ngày cúng lễ tạ ơn. Chỉ cần ông trời đừng cho ta ở nơi đó tìm được hắn.

Một nắm cát vàng, một ngôi mộ, một người buồn bã tuyệt vọng.

Thật là một khung cảnh đẹp.

Hai người âm dương cách trở khiến cho chúng nhân cảm động.

Ta thật muốn thay Nghiêm Thự vì mối tình này mà vỗ tay tán thưởng, chỉ có điều, nếu ta bước ra, cũng chỉ là một kẻ thứ ba phá hỏng phong cảnh kia mà thôi.

Ta không gọi Nghiêm Thự, chỉ lẳng lẽ xoay người rời đi. Nơi nào có Nghiêm Thự cùng Thanh Ngọc, nơi đó sẽ không có chỗ cho ta dung thân.

Ta trở về Vương phủ, đi vào căn phòng treo đầy những bức chân dung cùng bài vị của đại ca. Nhìn tấm bài vị im lìm trong phòng, ta lại bắt đầu mong ước được như ca ca, cho dù người hấn yêu không hề yêu hấn, nhưng ít ra còn có Nghiêm Thự nhớ đến hấn. Vô luận là ái hay hận, cũng vẫn không quên hấn.

Nếu ta giống như đại ca tự thiêu mà chết, Nghiêm Thự, người có lập cho ta một tấm bài vị như vậy hay không?

Nếu ta chết, Nghiêm Thự, người có bao giờ vì thế mà thương tâm không?

Nếu ta chết, người có thể vì ta mà nhỏ một giọt nước mắt, một giọt thôi cũng tốt rồi... dù sao ta cũng đã vì người mà chảy nhiều lệ như vậy.

Nghiêm Thự, người biết không...

Trên đời có một Trầm Thanh Phong luôn luôn yêu người, cho dù không thể so sánh với tình cảm mà người dành cho ca ca, nhưng ta vẫn nguyện dùng tính mạng của mình để đổi lại một giọt nước mắt của người.

Một giọt nước mắt vì ta mà rơi...

Ta không dám cầu người thật tình, ta chỉ cầu người một giọt nước mắt... chỉ cần như vậy, ta liền không oán cũng không hận.

Ta cầm ngọn nến trong phòng châm vào từng bức họa, sau đó lại đem chúng ném vào góc tường, trước mắt ta nhanh chóng hiện lên một biển lửa, khói đặc trong phòng lượn lờ không ngừng tuôn ra ngoài. Nhiệt năng của ngọn lửa bùng lên bao lấy thân thể lạnh giá của ta, ta có thể cảm thấy khóe miệng mình đang vẽ nên một nụ cười, cho dù trong cuộc đời này, lần đầu tiên ta thấy cái chết đến gần như vậy.

Ta vẫn đang cười...

Ta thật không biết Trầm Thanh Phong ta là quá mức dửng dưng cảm hay quá ngu xuẩn. Hay là, chỉ tại ta quá yêu người, yêu người đến mức quên đi cả cái chết đau đớn như thế nào...

Ngoài cửa truyền đến rất nhiều âm thanh ầm ĩ, họ gọi ta, nói ta không nên ở trong phòng, bảo ta đi ra ngoài. Ta ngồi trên chiếc ghế giữa phòng, đưa mắt nhìn ổ khóa đang đóng chặt, yếu ớt nói: “Ổ khóa này đâu phải ai muốn mở là mở được, các người hãy quên chuyện đó đi”

Trầm Thanh Phong tuyệt không phải là nghĩ quẩn, mà là ta đã thông suốt. Ta chỉ không muốn lại một lần nữa thống khổ như vậy thôi.

Khói tràn ngập trong phòng khiến ta không mở mắt ra được, nhưng ta vẫn luyến tiếc cố gắng hướng ánh mắt về phía cánh cửa đang khóa chặt kia.

Ông trời, dù cho ngọn lửa có thiêu cháy toàn thân ta thành một mảnh tro tàn, thì ta cũng xin ông cho ta được nhìn thấy tới phút cuối cùng. Bởi vì ta muốn thấy Nghiêm Thự khi hấn đập cửa mà xông vào phòng, trong mắt hấn có chút nào vì ta mà đau lòng không.

“Trầm Thanh Phong, người mở cửa cho ta.” – Bên ngoài cửa truyền đến âm thanh của Nghiêm Thự.

Ta nhàn nhạt mỉm cười. Thời khắc này ta có rất nhiều điều muốn nói với hấn, rất nhiều, nhưng đáng tiếc thời gian của ta còn lại quá ít, ta chỉ có thể liên tiếp thì thầm: “Nghiêm Thự... Nghiêm Thự... Nghiêm Thự.”

Nghiêm Thự vội vàng hướng ta nói: “Là ta đây, Thanh Phong, người đừng làm vậy, mau mở cửa ra, có chuyện gì cứ từ từ nói.”

“Nghiêm Thự, ta yêu người...”

Ngoài cửa không có lời đáp lại, mặc kệ ta vẫn cứ nói: “Nghiêm Thự, ta yêu người... ta yêu người... ta yêu người...”

Cho dù người không đáp lại cũng không sao, ta vẫn sẽ nói, nói một trăm lần, hai trăm lần, nói cho đến khi nào ngọn lửa thiêu cháy cổ họng ta, nói đến khi không còn nói được nữa mới thôi.

“Vì cái gì người lại thương ta... yêu ta...”

Nghiêm Thự dừng một chút lại nói tiếp: “Vì sao người không hận ta?”

“Nghiêm Thự, ta không hận người cũng vô pháp hận người, có hận... chỉ là hận chính ta mà thôi...”

Hận ta vì sao bị người làm ra nông nổi này vẫn một mực yêu người.

Hận ta tại sao lại không thể hận người...

Hận ta đã như thế này lại vẫn còn muốn yêu người...

Trước đây, có thể ta đã từng hận người, hận người tại sao người không hề yêu ta... ta oán hận tại sao người yêu người không phải là ta.

“Thanh Phong, người hẳn là rất hận ta, bởi vì từ trước đến nay, ta chưa hề yêu người. Cho dù bây giờ người chết trước mắt ta, ta cũng sẽ không vì người mà rơi một giọt nước mắt, Thanh Phong, người làm vậy có đáng không?”

Ngay cả khi ta sắp chết, Nghiêm Thự người cũng không thể vì ta mà nói ra một lời dối trá sao? Vì cái gì người lại quá thẳng thắn như vậy? Nói dối cũng tốt, ít nhất là trong lúc này, sao người không thành toàn tâm nguyện cho ta, vì cái gì mà ngay cả một tâm nguyện cuối cùng của ta, người cũng muốn dập tắt?

Ta muốn khóc, ta muốn hét lên, nhưng tất cả đều bị nghẹn lại trong cổ họng...

Ta chỉ có thể ở trong lòng mà gào thét, ta không nên yêu người, Nghiêm Thự....

Vì cái gì...

Vì cái gì cõi lòng tan nát của ta vẫn còn đau nhức...

Vì cái gì đáy mắt đã cạn vẫn còn đang rơi lệ...

Vì cái gì hơi nóng đang phủ chụp lên thân thể ta, nhưng trong ngực ta lại như bị khoét rỗng.

Ta nhắm hai mắt lại, bóng đêm bắt đầu ủa đến, ta âm thầm nhận ra: “Ta không nên yêu người thêm một lần nào nữa, Nghiêm Thự...”

7. Chương 7

Hai tay truyền đến một cơn đau nhói khiến ta tỉnh lại, nhìn qua mới thấy bàn tay đã sớm được quấn một lớp băng dày.

“Người tỉnh... có thấy khá hơn chút nào không?”

Bên tai truyền đến một giọng nói nhẹ nhàng khiến ta không khỏi quay đầu lại nhìn. Ngồi bên giường là một nam tử vô cùng anh tuấn, trên khuôn mặt như họa của hắn thể hiện một sự lúng túng cùng bối rối, giống như trước đây khuôn mặt đó chưa hề biểu lộ một chút tình cảm nào.

Ta mở to mắt chăm chú nhìn hắn hỏi: “Xin hỏi... người... là ai?”

“Thanh Phong... người không nhận ra ta sao?” Nếu ta không nhìn lầm, trên mặt hắn thoáng hiện lên một chút kinh ngạc.

Ta hồ nghi hỏi: “Sao ta phải nhận ra các hạ? Người sao biết tên ta?”

Hắn liếc nhìn ta một cái, ánh mắt giống như trách móc ta đối với hắn như người xa lạ, không nói một câu liền xoay người bỏ đi.

Từ sau ngày đó, dường như tất cả thầy thuốc trong thành đều được mời đến chẩn bệnh cho ta. Bắt mạch, xoa thuốc, châm cứu, bất cứ cái gì cũng đều làm qua. Nhưng tất cả đều kết thúc bằng một câu: “Tiểu nhân học nghệ không tinh, thỉnh mời cao nhân.”

Ta đã nói qua rất nhiều lần, trong người cảm thấy rất khỏe, không có chỗ nào cảm thấy đau nhức, căn bản là không cần chữa trị. Nhưng tất cả mọi người đều nói ta bệnh, chỉ riêng có người nam tử ta gặp lúc đầu là

không nói gì. Thế nhưng ta nghe những người trong Vương phủ nói lại, tất cả các thầy lang tới khám cho ta đều là do một tay hắc mời tới. Hơn nữa, mỗi buổi tối đợi cho đến khi ta bị đám đại phu đó chữa trị xong, hắc đều đi vào phòng trờng trờng nhìn ta giống như xem thử ta đã khỏi bệnh hay chưa. Đương nhiên tất cả chỉ là tổn công vô ích, bởi vì ta đã nói ta không có bệnh, mà không có bệnh thì làm sao mà chữa được.

Đôi khi bị hắc làm phiền khiến ta bực tức hỏi hắc, thật ra hắc muốn cái gì?

Hắc chỉ hỏi ngược lại ta: "Thanh Phong, ngươi thật sự không nhớ ta... đã quên ta rồi sao... ỉ."

Ta cười khổ nói: "Ngươi và Trầ Thanh Phong ta không có quan hệ, sao ta lại phải nhớ ngươi?"

Hắc im lặng một hồi, lại nghiêng rằg nói: "Không có vấn đề gì, Trầ Thanh Phong, ngươi cùng Nghiê Thự ta... không có quan hệ gì với nhau cả."

Ta nói: "Đã không có quan hệ thì Trầ Thanh Phong ta không nhớ rõ ngươi có lẽ là một điều hay."

Vào một ngày mùa đông trời quang mây tạnh, không khí có chút ẩm áp, nhưng trong vườn, tuyết vẫn còn phủ quá nửa. Ta dậy thật sớm, rửa mặt chải đầu, định bụng hôm nay sẽ rời khỏi Vương phủ, dù sao ta cũng đã ở lại nơi này quá lâu rồi. Ta phải về lại ngôi nhà ở vùng ngoại thành, tuyết nhiều như vậy xem ra cây cỏ trong nhà cũng cần phải dọn dẹp sửa sang lại một chút.

Ta tiện tay thu thập một ít quần áo cùng đồ dùng hằng ngày vào một bọc hành lý khoác lên vai, nhưng vừa mới bước ra đến cửa đã bị một đám người cản lại. Ta có chút không tin vào mắt mình, phải chẳng tất cả mọi người trong Vương phủ đều đã tập trung tại đây. Ta bước một bước, bọn họ lại cản một bước, hóa ra bọn họ được phân công canh giữ nơi này.

"Ta chỉ mang theo vài bộ quần áo cùng những vật dụng thường ngày, chứ không lấy cắp một đồng nào của vương phủ các ngươi, nếu không tin có thể tới đây kiểm tra."

Ta lôi bọc hành lý duy nhất trên lưng xuống mở toang ra, nhưng dường như không có người nào muốn bước lên để kiểm tra. Thấy bọn họ không có động tĩnh gì, ta liền bước qua bọn họ để đi, ai ngờ lại bị họ nhanh chóng cản trở trước mặt, lại nói nếu không có lệnh của Vương gia thì không để ta rời khỏi phủ, nói chung là sống chết cũng không để cho ta đi.

Ta thật sự bị họ chọc cho nổi giận, chịu không nổi liền quát lớn: "Ta không phạm pháp, lại không phải là hạ nhân trong Vương phủ, vì sao ta không thể đi?"

"Đây là mệnh lệnh của Vương gia, không có sự cho phép của Vương gia..."

Ta cáu kỉnh cắt ngang câu nói của bọn họ: "Ta biết không có hắc cho phép ta không thể rời đi... Bất quá, ta họ Trầ, Vương gia các ngươi lại họ Nghiê, căn bản không hề có quan hệ với nhau, ta muốn đi đâu là tự do của ta, không ai có quyền can thiệp, đó là tự do của ta, các ngươi có hiểu không?"

Ta hài lòng nhìn bọn hắc gật đầu, định đưa chân bước đi ai ngờ đi chưa được hai bước lại bị bọn họ xông tới cản lại..

"Trầ công tử, không có Vương gia cho phép, ngài không thể..."

Ta bực bội hét toáng lên: "Ta mặc kệ Quý Vương gia của các ngươi có cho phép hay không, Trầ Thanh Phong ta phải đi, ai trong các ngươi cũng không có quyền ngăn cản ta."

"Ngươi muốn đi?!"

Phía sau truyền đến một âm thanh lạnh lùng, mấy kẻ trước mắt liền cúi người hành lễ rồi vội vàng lui ra, ta xoay người lại nhìn, quả nhiên là Nghiê Thự.

"Ngươi phải đi?" Hắc nặng nề lặp lại lần nữa.

Ta nhìn hắc nói: "Đúng vậy, không được sao?"

Thấy hắc không phản ứng, tự hồ như ngầm đồng ý cho ta rời khỏi đây. Ta liền bước ngang qua người hắc, rồi nhẹ nhàng nói ra một tiếng bảo trọng.

"Thanh Phong, vì cái gì ngươi phải đi?"

“Vì sao ta phải ở lại, dù sao ta và người cũng không có quan hệ gì với nhau, không phải sao?”

Hắn thủy chung vẫn không có trả lời, hoặc do ta đã bước ra khỏi phủ, cho nên không nghe được câu trả lời của hắn.

Bước ra khỏi Vương phủ, ta liền quay đầu lại nhìn.

Phủ đệ tráng lệ phồn hoa, trên đường người người qua lại bận rộn. Ta đứng đây ngắm nhìn cảnh vật xung quanh, rõ ràng vẫn giống như xưa, nhưng tại sao ta lại cảm thấy như đã trôi qua mấy đời. Đảo mắt đã thành hư không trôi theo mây khói. Ái hận ân cừ bất quá cũng chỉ là một giấc mộng thoáng qua, có cầu cũng không được...

- Cầu không được mộng đẹp, Trầm Thanh Ngọc thả mình vào dòng nước, một đi không trở lại.
- Cầu không được mộng đẹp, Nghiêm Thự tự dần vặt chính mình, vì tình làm tổn thương người khác.
- Cầu không được mộng đẹp, Trầm Thanh Phong một lần bước qua quỷ môn quan, cũng không dám một lần nữa van xin một mối tình hư ảo.

Hồi ức... giống như một chuỗi ngày đau khổ, nhưng sao ta lại không thể dễ dàng quên được, không lẽ bởi vì nó đã khắc sâu vào tận xương tủy, cho nên vĩnh viễn không thể quên đi.

Lâu nay ta được người nuôi ăn nuôi mặc, sống những ngày thanh nhàn, hôm nay lại phải tự lực cánh sinh. Không thành vấn đề, trước khi gặp Nghiêm Thự, ta một tay đàn mà kiếm ăn qua ngày, hiện tại có thể quay lại nghiệp cũ. Nghĩ thì dễ nhưng ta lại không tính toán đến lời đồn đãi đáng sợ trong kinh thành. Trầm Thanh Phong sau khi phóng hỏa đốt hơn nửa phủ đệ của nhị vương gia, hiện nay lại lưu lạc đi ca hát, hỏi xem ai dám mở cửa tiếp đón hắn chứ.

Đi khắp kinh thành không có một tửu lâu khách điểm nào chịu mở cửa đón ta, có chăng chỉ có vài ông chủ đưa ta chút bạc rồi cầu ta mau mau rời khỏi cửa hàng của họ. Nhìn thấy ta như nhìn thấy quỷ, họ sợ ta đứng trước cửa tiệm của họ mà bị người khác nhìn thấy, sẽ cho rằng họ có quan hệ với kẻ phóng hỏa Vương phủ là ta. Suýt nữa bọn họ còn quỳ xuống dập đầu để cầu xin ta – người chuyên gieo rắc mầm họa mau mau rời khỏi đây.

Thanh Phong ơi Thanh Phong, cứ nghĩ người sẽ chết cháy trong biển lửa, ai ngờ không chết mà lại sắp chết đói, nếu sự việc quả nhiên như vậy chẳng phải sẽ trở thành trò cười cho thiên hạ sao.

Đã chết qua một lần, cảm giác thật không dễ chịu chút nào, ta cũng không có hứng thú thử lại lần nữa. Hơn nữa Trầm Thanh Phong ta cũng là một người có tiếng tăm, nếu bây giờ rơi vào cảnh đói chết, quả thật có chút không cam lòng.

Thế là ta cầm lấy khăn che đi nửa khuôn mặt, rồi sau đó tiếp tục đi tìm việc. Nhưng một kẻ bất minh cũng không ai dám thuê.

Cuối cùng, ta thuận miệng nói dối là có bệnh nên không tiện lộ mặt ra, may mà cuối cùng cũng tìm được một công việc gảy đàn tại Ý Lan lâu – một nơi mua vui cho thiên hạ.

Trước đây, đối với những nơi xa hoa, ăn chơi trụy lạc, Trầm Thanh Phong ta dứt khoát không để vào mắt. Nhưng đáng tiếc người tính không bằng trời tính, hôm nay Trầm Thanh Phong vì miếng cơm manh áo lại phải lưu lạc đến chốn này, tất cả chí khí đều đã bị ta ném lại phía sau. Dù sao tri âm khó tìm, đại đô phú quý xa hoa toàn bọn công tử nhà giàu học đòi văn nhã, có chăng cũng chỉ là đàn gảy tai trâu, vậy thì đánh đàn ở nơi nào cũng đâu có gì khác nhau.

8. Chương 8

Thanh lâu kỹ viện, ngày đêm xướng ca, noãn hương ôn ngọc, tiếng cười hoan ngữ, bất quá chỉ là thứ hư tình giả ý, nụ cười qua đường. Ta từ xưa không thích tiếng động ồn ào, nhưng vì miếng cơm manh áo cũng đành

nhấn nhin, rốt cuộc cũng thành thói quen, chỉ là một lần tình cờ ta lại nghe nhắc đến tên hấn – Nghiêm Thư. Ta vốn tưởng rằng lòng mình vẫn sẽ tĩnh lặng như nước, những chuyện quá khứ ta cũng đã buông xuôi, nhưng không ngờ nửa đêm tỉnh lại vẫn là lệ rơi không ngừng.

Ta tự nói với mình: "Trầm Thanh Phong, người rất kiên cường... rất kiên cường... tất cả mọi chuyện đã là quá khứ rồi."

Mặc dù ta biết rõ Trầm Thanh Phong trời sinh vốn không kiên cường, khi gặp Nghiêm Thư lại càng trở nên mềm yếu, nhưng ta vẫn phải tự nói bản thân như vậy...

Ta ở Ý Lan lâu rất ít mở miệng, mà mọi người đều cho ta xấu xí nên cũng không thêm quan tâm tới ta. Tối hôm nay, mặc dù quan khách đã về hết, nhưng kỹ nữ nổi danh nhất tại Ý Lan lâu – Quỳnh Hoa lại nấn nỉ ta ở lại thêm nửa canh giờ để đàn cho một bằng hữu của nàng nghe, rồi sẽ cho ta nửa tiền thù lao. Có tiền bảo sao ta không làm, ta liền đáp ứng nàng. Ai ngờ vị bằng hữu của Quỳnh Hoa lại chỉ là một tên thường dân, tuy rằng mi thanh mục tú nhưng trên người khoác lên một bộ y phục đơn sơ, thảo nào nàng ta phải đợi quan khách về hết mới dám lên tiếp đón hấn. Xem ra kỹ nữ nổi danh của Ý Lan lâu này đã một lòng say mê hấn rồi, nhưng đáng tiếc, mối tình này sẽ chẳng bao giờ có kết thúc tốt đẹp.

Ta chỉ thờ ơ nhìn cuộc tình ngây dại diễn ra trước mắt. Mặc dù ta không tin ái tình, nhưng ta biết khi yêu một người, sẽ điên cuồng cố chấp đến mức nào, cho dù bất cứ chuyện gì xảy ra cũng sẽ tuyệt đối không buông tay.

Kể từ hôm đó, Quỳnh Hoa thường hay giữ ta lại một hồi, nói rằng người bằng hữu của nàng rất thích nghe ta đàn. Hấn dường như cũng tỏ ra thích thú với một người nhạc công tay đây sáo như ta, cũng thường thường hỏi ta đủ điều. Ta từ đầu tới cuối một câu cũng không thêm nói, hấn thì ngược lại, sự im lặng của ta chẳng làm cho hấn mấy may cụt hứng, một mình một người vẫn luôn độc thoại toàn chuyện trên trời dưới đất, đến nỗi còn lạnh nhạt bỏ Quỳnh Hoa sang một bên.

Đôi khi nhin không được, ta liền bực bội hỏi nàng về vị bằng hữu vô cùng mặt dày kia. Nàng ta lại bảo hấn là một người rất tốt, gặp người đang có chuyện không vui thì mặc kệ người ta có thích hay không hấn đều muốn chọc cho người đó vui.

Ta lạnh lùng cười nói: "Nhìn ta có chỗ nào không vui sao?"

Quỳnh Hoa trầm mặc nhìn ta một hồi rồi nói: "Người rất trầm mặc... lạnh lùng làm người khác nhìn không ra hỉ nộ ái ố của người, ta không hiểu người, nhưng hấn lại nói người thoát nhìn... lúc nào cũng như muốn khóc."

Buồn cười đến cực điểm!

Ta nghĩ muốn cười thật to nhưng trên khuôn mặt lại không nặn ra nổi một nụ cười.

Một đêm, ta viện lý do có việc phải về trước, liền ra cửa Ý Lan lâu đứng đợi hấn. Khi hấn đến, nhìn thấy ta đứng đợi ngoài cửa, dường như hấn có vẻ rất ngạc nhiên.

Ta lần đầu tiên chăm chú nhìn hấn nói: "Vì sao người lại gạt nàng?"

Hấn có chút lúng túng vì bị vạch trần, nhưng rồi cũng chỉ thản nhiên cười nói: "Sao người lại nói ta đang gạt nàng?"

Ta không nói gì, chỉ im lặng nhìn xuống đôi giày sa tanh thượng hạng mà hấn đang mang. Một người dân bình thường sẽ không bao giờ mua một thứ xa xỉ như vậy chỉ để dẫm nát dưới chân. Hấn hiểu rõ thứ ta đang nhìn, chỉ cười cười nói cẩn thận mấy cũng không tránh khỏi sơ sót.

Hấn nói: "Có tiền chỉ thêm rước vào những thứ hư tình giả ý, ta chỉ muốn tìm một người bằng hữu thật lòng thôi."

Đến lần xanh để tìm bằng hữu thật lòng, ta nghĩ người này cùng mấy kẻ công tử lẳng lơ kia chẳng khác nhau là mấy. Ta tức giận trừng mắt một cái định bụng rời đi, không muốn vì tên điên này mà hao phí thời gian. Bất quá mới đi được vài bước đã bị hấn nắm tay lôi lại, hại ta mất thăng bằng suýt nữa ngã đập mặt xuống đường.

Quay đầu chỉ thấy hần chậm rãi nói: "Ngày hôm nay là lần đầu tiên ta thấy người mở miệng... Nghe Quỳnh Hoa nói, người không thích giao tiếp với người khác, hôm nay lại chủ động tiếp chuyện với ta, xem ra người đã coi ta là bằng hữu rồi. Vậy chúng ta tự giới thiệu về bản thân đi."

Ta lạnh lùng đáp: "Nếu vậy thì đã sao, ta thấy việc đó không cần thiết."

Hần không thèm để ý đến ngữ khí lạnh lùng của ta mà vẫn tiếp tục nói: "Không sao, bây giờ vẫn còn kịp, tại hạ Bồ Tĩnh, lần đầu gặp mặt xin huynh đài chỉ giáo cho..."

Ta nói: "Không có cái gì để chỉ giáo cả. Người cũng đã nghe Quỳnh Hoa nói ta là 'Người quái dị', không thích kết giao bằng hữu rồi mà."

Ta cố sức thoát khỏi tay Bồ Tĩnh, sau đó nhanh chóng rời đi.

"Không sao, là ta thích cùng người kết giao bằng hữu." – Tiếng Bồ Tĩnh gọi với theo ta từ phía sau.

Bồ Tĩnh, Bồ Tĩnh... tĩnh lặng.

Phụ mẫu hần quả đã đặt tên nhằm cho hần rồi, tên hần phải là huyền não mới đúng.

Mặt trời vừa mới ló dạng, ta từ Ý Lan lâu quay về, vừa bước vào cửa đã thấy một kẻ mặt dày, không được mời mà ngày nào cũng đến nhà ta ngồi chễm chệ chẳng khác gì đây là nhà của hần vậy.

Bồ Tĩnh đuổi người một cái vừa ngáp vừa nói: "Tiểu Phong... người đã về, sao hôm nay lại về trễ vậy, hại ta thiếu chút nữa đã không đợi được."

Ta đi tới định đoạt lại cái ghế duy nhất trong phòng để ngồi, ai dè Bồ Tĩnh tuy thoạt nhìn thân hình không mấy cường tráng, nhưng cũng khiến ta không làm sao nhúc nhích nổi cái ghế hần đang ngồi.

"Không ai bắt người chờ ta, muốn ngủ thì về nhà người lên giường mà ngủ... Còn nữa, ta đã nói rất nhiều lần, tên ta không phải Tiểu Phong."

Bồ Tĩnh liếc nhìn tay ta đang nắm chặt lưng ghế, liền ngẩng đầu nói: "Tiểu Phong, người muốn ngồi thì nói với ta một tiếng là được mà."

Ta không muốn ngồi, chỉ là không muốn người khác ở trong nhà ta ngồi thoải mái như vậy. Chưa kịp mở miệng biện giải đã bị Bồ Tĩnh một tay kéo xuống đặt ngồi trên đùi hần. Bị bàn tay to lớn của Bồ Tĩnh giữ chặt làm ta đứng dậy không được, chỉ có thể trừng mắt mà nhìn.

Bồ Tĩnh dường như không mấy quan tâm đến ánh mắt của ta, chỉ thản nhiên nói: "Xem, như vậy không phải tốt hơn sao?"

Ta tức giận quát: "Như vậy mới không tốt đó."

Ta thấy Bồ Tĩnh vẫn không có chút động tĩnh gì, nhịn không được thở dài, nhẹ giọng nói: "Buông tay! Bồ Tĩnh, ta thực sự rất giận đấy!"

Vòng tay quanh thắt lưng liền nói lỏng, ta vội vàng đứng dậy. Không muốn tái đề ý đến Bồ Tĩnh, ta nhanh chóng xoay qua dọn dẹp phòng ốc, lau chùi bàn ghế, mặc kệ cho hần ngồi một bên vẫn không ngắt chuyện trò tán dóc. Lúc quay đầu lại, ta đã thấy đôi mắt sáng quắc của Bồ Tĩnh đang nhìn chằm chằm vào ta.

"Bồ Tĩnh, hai ba ngày nay người cứ chạy tới chỗ ta, nếu người không có việc gì làm sao không đi tìm Quỳnh Hoa đi? Lâu rồi không tới Ý Lan lâu, người không sợ tình nhân thương tâm sao?"

Bồ Tĩnh sắc mặt có chút bất mãn nói: "Tiểu Phong, không phải ta đã nói với người nhiều lần rồi sao. Ta với Quỳnh Hoa chỉ là bằng hữu, là tri kỷ, không phải tình nhân."

Ta ngữ khí có chút không thân thiện nói: "Ta cũng nói không được gọi ta là Tiểu Phong, đừng tới làm phiền ta, sao người cũng không chịu nghe?"

"Nhưng người không chịu nói cho ta biết tên họ người là gì, ta từ Ý Lan lâu chỉ biết người tên Phong, vì vậy mới gọi người Tiểu Phong. Hơn nữa ta tới tìm người vì chúng ta là bằng hữu, ta quan tâm người..."

Ta vội vàng cắt lời hần: "Ta không cần biết người coi ta là gì, ta không cần cái gì gọi là bằng hữu, cùng không cần bất cứ ai quan tâm tới ta, ta không cần... không cần! Người đi đi, đi mau đi."

Ta không chút khách khí mở cửa thỉnh hân rời đi.

Bồ Tĩnh bất động một hồi, rồi cũng bước đi, nhưng vừa ra đến cửa đã xoay người lại nhìn chằm chằm vào ta: “Thế nhưng lần đầu tiên gặp người, ánh mắt người lại cho ta biết người đang rất thương tâm, rất khổ sở, người cần... một người thương người.”

Ta mở miệng định nói nhưng lại không thể thốt nên lời. Nhìn cánh cửa từ từ khép lại, ta không khỏi lặng người đi.

Trầm Thanh Phong ta có phải đang tự dối gạt chính mình đúng không?

Cho rằng có thể tự lừa dối bản thân nhưng lại chẳng thể gạt người...

9. Chương 9

Ngày đó ta chẳng chút lưu tình mà đuổi Bồ Tĩnh xuất môn, cứ nghĩ từ nay về sau ta và hân sẽ không còn dây dưa nữa. Ai ngờ đâu, người tính không bằng trời tính, hai ngày sau ta lại thấy hân xuất hiện trong nhà của ta như cũ, nhưng có lẽ do hành động của ta lần trước hoặc cũng do sắc mặt không mấy thân thiện cùng thái độ làm lơ của ta nên lần này hân có vẻ an phận hơn rất nhiều. Hân không còn lúc nào cũng lớn vồn quanh ta, thỉnh thoảng lại ôm lấy ta, cũng không than buồn chán rồi suốt ngày ngồi đó lải nhải với ta, hân chỉ đơn giản là ngồi đó nhìn ta, ánh mắt lộ rõ sự ôn nhu cùng tiểu ý ẩn hiện trên mặt.

Ta mặt ngoài vẫn bất động thanh sắc, nhưng trong lòng không khỏi tự hỏi, Bồ Tĩnh hân thật ra muốn cái gì, nhưng dù có hỏi bao nhiêu lần đi chăng nữa, ta vẫn không thể tự tìm ra đáp án. Từ đó về sau, bỗng dưng ta lại vô thức chờ đợi hân, cũng không hiểu tại sao ta chờ hân, nhưng Bồ Tĩnh vẫn tự nguyện đáp ứng mong muốn của ta, ngày ngày cùng ta sinh hoạt.

Nhân sinh trường lộ, chỉ mong tìm được một người cùng nắm tay nhau đi đến cuối đường. Trầm Thanh Phong, chỉ mới hơn hai mươi tuổi đời, lão Đa, ca ca đều lần lượt rời xa ta, đối với Nghiêm Thự một hồi mê luyến, bất oán dứt khoát, hôm nay lại rơi vào cô độc. Đối với ta mà nói, mọi người chỉ như khách qua đường, ta không hề hi vọng cũng không thể cưỡng cầu. Ta bây giờ vẫn đang chờ đợi, đợi ngày mà Bồ Tĩnh sẽ rời xa ta, ta không kỳ vọng mà cũng không muốn kỳ vọng, ta đợi, đợi con đường vô vọng này đi đến điểm tận cùng.

Ban đêm vừa ra khỏi cửa lâu, thoáng thấy một hình bóng, ta cứ tưởng là Bồ Tĩnh nên phản ứng muốn nhanh chóng rời đi, thì bỗng một âm thanh quen thuộc truyền vào tai.

“Thanh Phong, lâu nay không thấy người, người vẫn khỏe chứ?”

Giọng nói này, giọng nói mà ta không thể nào quên...

Là Nghiêm Thự...

Trực giác muốn chạy trốn, nhưng chút lý trí còn sót lại nhượng ta đè ép cảm giác đó qua một bên. Ta quay đầu lại nhìn Nghiêm Thự.

Hân hỏi ta có khỏe không?

Ta dùng khăn che lại nụ cười đang chực trào trên khóe miệng.

Lâu rồi không gặp, người vẫn khỏe chứ...? Trầm Thanh Phong ta yêu Nghiêm Thự người, yêu đến mức ngã bệnh, yêu đến ăn sâu vào tận trong xương tủy vô phương cứu chữa, người bây giờ lại hỏi ta có khỏe không? Nghiêm Thự, người có phải là đang hoang tưởng không vậy?

Những điều đó ta thật sự muốn hét thật to vào mặt hân, nhưng ta làm không được, chỉ cần mở miệng ra, ta sẽ đánh mất vẻ bình tĩnh mà ta đang cố gắng thể hiện.

Nghiêm Thự đột nhiên đi về phía ta, ta chưa kịp phản ứng thì khuôn mặt hân đã hiện ra trong mắt.

Mỗi khi đêm về trần trọc không ngủ được, hiện ra trong đầu óc ta là khuôn mặt của hắn.

Mỗi khi khóc đến mệt lả mà ngủ thiếp đi, hiện ra trong mộng vẫn là khuôn mặt của hắn.

Vậy mà giờ đây khuôn mặt đó lại hiện ra sống động ngay trước mắt, gần như vậy, trong mắt ta bây giờ chỉ có khuôn mặt của hắn mà thôi. Ta luyến tiếc không dám rời mắt, chỉ sợ một khi nhìn đi chỗ khác thì hình ảnh trước mắt sẽ tan biến như một giấc mộng.

Trầm Thanh Phong ngày xưa diên đại cầu Nghiêm Thự chỉ một cái liếc mắt, nhưng bây giờ cặp mắt đen láy kia lại đang chăm chú nhìn ta chứa đựng biết bao nhiêu ôn nhu mà ta đã từng vô vọng khẩn cầu.

“Tại sao lại như vừa nhìn thấy quỷ vậy, Thanh Phong,... như vậy chẳng phải đáng tiếc cho khuôn mặt xinh đẹp sao?”

Ta vội vàng thu hồi bàn tay đang định đưa ra. Chung quy hắn chỉ xem ta là một người có khuôn mặt giống Trầm Thanh Ngọc mà thôi, sự ôn nhu trong đôi mắt hắn chưa bao giờ thật sự dành cho ta.

Nghiêm Thự cười nói: “Thật lạnh nhạt à, một câu cũng không thèm chào hỏi, người chẳng niệm tình cũ chút nào cả, người thật sự... không nhớ rõ ta sao?”

Ta nói: “Ta không nhớ rõ.”

Trong ánh mắt Nghiêm Thự nhìn ta dường như có một chút trách móc: “Thanh Phong, người thực sự không nhận ra ta, thật sự không hận ta, không... yêu ta. Người có thật đã quên ta?”

Đột nhiên lúc này ta lại cảm tạ màn đêm đang bao phủ xung quanh khiến Nghiêm Thự không thể nhìn thấy biểu tình trên mặt ta. Trong mắt hắn hiện lên một chút thất vọng, cùng lạc lõng khiến ta không khỏi rung động.

Ta đưa mắt nhìn hắn yếu ớt nói: “Nếu đã không nhớ rõ làm sao có thể nói là yêu hay hận... Nghiêm Thự! Ta không hận người cũng không yêu người. Ta chỉ là đã quên, ta đã quên người, ta chỉ là đã quên người.”

Ánh mắt Nghiêm Thự nhìn ta đột nhiên sắc nhọn như dao. Hắn lạnh lùng cười nói với ta: “Phải, nguyên lai chỉ có vậy, Thanh Phong... ta không tin, không tin người có thể quên ta.”

Ta quên không được....

Vì cái gì mà khi bị dồn vào bước đường cùng, ta vẫn không thể quên người...

Vì cái gì mà Trầm Thanh Phong ta lại vẫn còn yêu người.

Ta khả dĩ thờ ơ với mọi vật, mọi người trên đời nhưng lại vì người hai chữ Nghiêm Thự, một cái liếc mắt của người, giọng nói của người lại khiến lòng ta như bị xé nát. Nói không nên yêu người vậy mà bây giờ lại vì người mà đau lòng. Có phải nếu ta vượt qua được nỗi đau này, thì đến một ngày nào đó sẽ không có gì có thể khiến lòng ta tan nát như vậy đúng không?

Ta ngẩng đầu lên nhìn không biết Bồ Tĩnh đã ở trước mắt từ bao giờ. Ta mệt mỏi dựa đầu vào ngực hắn: “Đừng hỏi, cái gì cũng đừng hỏi... chỉ cần để yên như vậy một chút là tốt rồi.”

Thanh âm của Bồ Tĩnh từ phía trên truyền xuống: “Ta không định hỏi.”

10. Chương 10

Sau lần gặp Nghiêm Thự đó khiến ta không khỏi ủ rũ buồn phiền. Mấy ngày không nói một lời, không ăn cũng không muốn làm bất cứ thứ gì, vậy mà ta vẫn còn sống, đầu óc thì hoàn toàn trống rỗng và không ngừng quay cuồng. Dù có nghĩ trăm phương ngàn kế, cuối cùng ta vẫn không thoát được hai chữ Nghiêm Thự. Ta biết Trầm Thanh Phong quả thật là vô phương cứu chữa. Từ ngày chính tai nghe Nghiêm Thự gọi tên đại ca, ta đã biết rõ điều này.

Nghiêm Thự giống như một lưỡi dao sắc nhọn. Mỗi lần ta gặp hắn, luôn luôn tránh không được việc cõ lòng bị khoét thêm một lỗ hổng. Trầm Thanh Phong không dưới trăm ngàn lần tự vấn chính mình: “Nghiêm Thự đối với ta chưa hề có một chút tình cảm, vậy tại sao ta lại còn muốn thương hắn?”

Nghiêm Thự tổn thương ta chưa một lần nường tay, tại sao ta lại vì hắn mà đau lòng?

Vì cái gì....

Vì cái gì biết rằng lưỡi dao đâm vào da thịt khiến máu chảy không ngừng nhưng ta vẫn không muốn buông tay?

Mấy vấn đề này ta chưa từng nghĩ ra đáp án, Nghiêm Thự hỏi ta thương hắn không? Hận hắn không? Ta chỉ có thể nửa dối nửa thật với hắn.

Có thương hắn hay không, điều này thì không cần phải hoài nghi.

Có hận hắn hay không? Cho tới hôm nay ta vẫn mơ hồ không biết.

Nghiêm Thự tổn thương ta sâu sắc như vậy, cho dù ta có thật sự thương hắn, nhưng nếu nói không có nửa điểm oán hận là hoàn toàn không có khả năng. Nhưng vô luận thế nào, ta cũng không thể oán giận hắn, cũng vô pháp đối hắn mà chất vấn vì cái gì.

Đúng vậy...

Trầm Thanh Phong chưa từng hỏi hắn một câu vì cái gì? Là bởi vì ta thương hắn, là ta cho hắn quyền được tổn thương ta.

Ngày đó ta vì Nghiêm Thự mà vô cùng đau khổ, Bồ Tĩnh vẫn một mực yên lặng ở bên ta như một người bạn. Nhìn ta chìm đắm trong những suy tưởng ái hận rắc rối, hắn vẫn thủy chung không nói một lời, cái gì cũng không hỏi, mà chỉ yên lặng nhìn ta. Hắn nhìn ta, ánh mắt rất ưu thương. Ta thật không nghĩ khuôn mặt luôn cười đùa suốt ngày của Bồ Tĩnh lại có thể có biểu tình như vậy.

Ta hỏi hắn: “Bồ Tĩnh, tại sao ngươi lại đau lòng?”

Bồ Tĩnh cười khổ một tiếng: “Đáp án không phải đã vô cùng rõ ràng sao?”

Ta lại hỏi, thanh âm lạnh lùng như lúc Nghiêm Thự đối với ta: “Bồ Tĩnh... ngươi vì cái gì mà đau lòng?”

Bồ Tĩnh lại hỏi ta: “Tiểu Phong, ngươi vì cái gì mà đau lòng?”

Ta nhẹ nhàng lắc đầu: “Ta nói rồi... ngươi đừng hỏi ta vì sao đau lòng, vì ai mà thương tâm. Chuyện này không liên quan đến ngươi.”

Bồ Tĩnh cười khổ: “Tiểu Phong, vậy thì ngươi cũng đừng hỏi ta vì cái gì mà quan tâm ngươi?”

Trầm Thanh Phong yêu Nghiêm Thự, Bồ Tĩnh là người thông minh ta không tin hắn nhìn không ra. Nhưng dù hắn có nhìn ra hay không ta cũng không để ý, đầu óc ta lúc đó chỉ tràn ngập những suy nghĩ về Nghiêm Thự. Cho dù ta biết rõ nguyên nhân của mọi chuyện chỉ vì một chữ tình, nhưng giữa ái và hận ta lại bất năng phân định rõ ràng.

Quan hệ của ta với Nghiêm Thự tất cả chỉ còn là hồi ức. Đối với hắn là yêu, là đấu tranh, là tan nát cõi lòng, chung quy vẫn chỉ là thống khổ. Tất cả những điều đó sau này vẫn sẽ mãi mãi theo ta cho đến tận khi xuống hoàng tuyền. Cho nên dù là thương tâm, ta cũng không cần người để chia sẻ, nỗi đau này quả thật không dễ chịu chút nào, vì vậy ta không muốn kéo người khác vào con đường như ta. Cho dù Bồ Tĩnh có nguyện ý cũng không được.

Ta nói với Bồ Tĩnh: “Vô luận ngươi vì ai mà thương tâm đều không đáng, Bồ Tĩnh, ngươi không nên uống khí lực mà tự tìm phiền não như vậy.”

Bồ Tĩnh tựa như khôi phục lại được chút tinh thần, vui đùa nói: “Ngươi không phải là cá, làm sao biết cá ở trong nước có thống khổ hay không? Ngươi cũng không phải là ta, làm sao biết có đáng hay không?”

“Ta là cá... Bồ Tĩnh, là ta nhưng không nên là ngươi” – Ta thần sắc hòa hoãn nói, nhìn Bồ Tĩnh hơi thay đổi nét mặt.

Ta đã một mình đầy thương tích, thật không hy vọng Bồ Tĩnh cuối cùng lại phải như ta.

Cách một ngày, ta miễn cưỡng đả khởi tinh thần bắt đầu đi làm việc. Hiện tại không giống như trước đây, tuy không hề có hứng thú làm việc nhưng ăn mặc, ở, đi lại đều phải có ngân lượng. Nhưng không ngờ chỉ nghỉ ngơi mấy ngày mà ngay cả một chân nhạc công tầm thường nơi thanh lâu kỹ viện cũng không giữ được. Hối tú bà vì sao vô cớ đuổi ta, nàng ta liền áp dụng cả buổi nói không nên lời, cuối cùng chỉ để lại cho ta một câu.

Các nàng ấy chỉ là làm ăn buôn bán nhỏ, không dám đắc tội với mấy vị quan lớn.

Trầm Thanh Phong bắt quả chỉ là một bách tính tầm thường, trước nay chưa hề làm phật ý bất cứ một vị quan lớn nào, nếu nói thật sự có dính dáng, ta chỉ nghĩ đến một người là Nghiêm Thự.

Nghiêm Thự à Nghiêm Thự.

Người muốn dẫn ta vào hoàn cảnh nào mới có thể buông tha cho ta?

Ra cửa Ý Lan lâu đã thấy Quỳnh Hoa đang đứng ngoài chờ đợi. Không ngờ chỉ qua mấy ngày mà trông nàng đã ốm đi rất nhiều, cặp mắt phượng đang chăm chú nhìn ta.

Đang định lách mình bỏ đi thì ba tiếng Trầm Thanh Phong đã giữ chân ta lại.

Ta đưa tay sờ lên tấm khăn che mặt, cười nói: “Trầm Thanh Phong ở chốn kinh thành này quả thật nổi danh, cho dù có dùng khăn che kỹ mặt vẫn không qua được mắt người khác.”

Kéo tấm khăn đang che trên mặt đi, dù sao cũng không cần phải giấu giếm nữa, nàng thật sự đã nhận ra ta.

Quỳnh Hoa nhìn chăm chú vào mặt ta rất lâu, sau đó liền cười lạnh nói: “Một người nam nhi lại có khuôn mặt xinh đẹp như vậy, chẳng trách Liên vương gia, cùng Bồ công tử đều say mê điên cuồng đến vậy.”

“Bồ Tĩnh đối với ta chỉ là bằng hữu, thật sự không phải như người nghĩ đâu.”

“Ta thật tâm thích hấn... đối với ta, hấn chỉ là một người thư sinh, ta không quan tâm đến tiền tài của cải của hấn, mà chỉ là thật tâm thích hấn... nhưng vì cái gì...”

Nói đến đây nàng đã nghẹn lời cúi đầu khóc lóc, còn ta chỉ lặng lẽ đứng một bên mà nhìn.

Ta lãnh đạm nói: “Nhiều khi... thật tình, chân tình, bất quá đều không đáng một đồng, người cho rằng nó rất cao quý sao?”

Trầm Thanh Phong, người xem đây chính là kết quả cuối cùng của chân tình. Người cho rằng yêu là gì?

Người cho rằng mộng lúc nào cũng đẹp?

Người cho rằng chân tình thật sự cao quý?

Người cho rằng hạnh phúc là thứ có thể chạm vào, có thể nắm trong tay?

Tất cả, tất cả chỉ cần đảo mắt một cái sẽ thành hư không, chỉ có nỗi đau đến tê tâm liệt phế là sự thật.

Đi trên đường, người qua kẻ lại đều nhìn ta mà chum đầu thẳm thì to nhỏ, xem ra Trầm Thanh Phong ta quả thực nên cảm ơn Nghiêm Thự đã khiến cho danh tính của ta nổi danh khắp phố lớn phố nhỏ của chốn kinh thành đông đúc này.

Đệ đệ của thiên hạ đệ nhất nhạc công từng là nam sủng trong vương phủ, nay thất sủng phải lưu lạc chốn thanh lâu làm một tay nhạc công vô danh. Hôm nay đến bước đường cùng, lại bị người xưa truy cùng giết tận. Thật là một câu chuyện hay.

Nghĩ lại, những lời đồn này có thể đã đến tai Bồ Tĩnh.

Bồ Tĩnh... vô luận là hôm nay người có gặp ta hay không, chỉ hy vọng rằng từ nay về sau sẽ không hội tái kiến thêm nữa.

11. Chương 11

Thùy dương lả lướt, tháng ba đến mang theo từng trận xuân phong làm gợn sóng mặt hồ tĩnh lặng, rung động những đóa hoa mới chớm nở. Ta ngồi bên hồ, nhìn vào bóng ảnh mờ lung của chính mình in trên mặt nước, ngẩng đầu nhìn một trời hoa đào rực rỡ, từng cánh hoa xinh đẹp thê diễm, vờn bay trong gió mà đùa giỡn, phiêu du. Nơi chân trời, bóng chiều nhuộm hồng mặt nước trong trẻo sắc thắm của rừng đào. Thật là một cảnh tượng đẹp như mộng.

“Thanh Phong, người đang nhìn gì, đang nghĩ gì vậy?” – Phía sau một người nhẹ nhàng ôm lấy ta.

Hắn từ chàng vạng tối đã không ngừng hỏi ta câu này, nhưng ta vẫn im lặng ngắm nhìn bóng mình in trên mặt nước.

Ta cười lạnh nói: “Người hỏi làm gì? Sợ ta nghĩ quẩn trong đầu rồi nhảy xuống hồ sao?”

“Ta đúng là sợ người nhảy xuống hồ, rất sợ...”

Nghiêm Thự nói rồi liền vùi đầu vào cổ ta, làn da hắn quả thực rất ấm áp, hoàn toàn khác xa một kẻ lãnh huyết như ta, nhưng ta của hôm nay chẳng phải là do hắn tạo ra hay sao...

“Ta đã bất lực đứng nhìn người chết ngay trước mắt một lần, ta sẽ không để chuyện đó xảy ra thêm một lần nào nữa... không bao giờ!”

“Trầm Thanh Phong sẽ không một lần nữa vì người mà tìm đến cái chết, cũng sẽ không vì người mà khóc, không một lần nào nữa, ...không bao giờ.” Ta nhẹ nhàng nói, thanh âm rất thấp, rất nhỏ.

Ta nói với hắn cũng như nói với chính bản thân mình. Nhưng kỳ thực đó chỉ là một lời nói, một lời nhắc nhở hay chỉ là một sự dối trá. Ta cũng không xác định được bản thân có thể giã ra khỏi vòng tay của hắn mà nhảy vào mặt nước xanh thẳm trước mắt hay không.

“Thanh Phong, ta yêu người.”

Ta kinh ngạc quay đầu nhìn Nghiêm Thự, đôi môi ấm áp của hắn liền nhẹ nhàng hôn lên gương mặt lạnh giá của ta, ta vội vàng vùng vẫy cố sức đẩy hắn ra.

“Nghiêm Thự, người không cần thương hại ta, người căn bản không yêu ta, từ trước đến nay đều không yêu ta, người chỉ muốn làm cho ta phải đau khổ, người muốn nhìn ta vì người mà rơi lệ tan nát cõi lòng, người chỉ muốn nhìn thấy ta thống khổ... Đúng vậy, người chỉ muốn nhìn xem ta có vì người mà đau khổ hay không thôi.” – Ta hét to với Nghiêm Thự.

Nghiêm Thự lặng yên nhìn ta không nói, một đôi mắt đen thẳm thẳm nhìn ta chứa đựng biết bao nhiêu cảm xúc.

Ôn nhu, lãnh khốc, động tình, coi thường.

Ta không hiểu, vĩnh viễn không hiểu phía sau cặp hắc mâu đó đang ẩn chứa điều gì.

Nghiêm Thự cùng ta nhìn nhau rất lâu, cuối cùng đôi môi hắn cong lên thành một nụ cười, rồi quay lưng bước đi.

“Thanh Phong, người thương hắn sao?” – Bồ Tĩnh chẳng biết khi nào đã xuất hiện trước mắt ta hỏi.

Ta lạnh lùng nói: “Ta và hắn nói chuyện không liên quan đến người, người không cần phải hỏi.”

“Người không dám thừa nhận?”

“Đều không phải, ta vốn không yêu hắn.” – Đúng vậy, đây là lời ta đã tự nói với chính mình không biết bao nhiêu lần.

“Thế nhưng mấy ngày nay người như vậy, có phải vẫn đang vì hắn mà đau lòng không, người rõ ràng là đang trốn tránh không dám thừa nhận.”

“Ta không có.”

“Thanh Phong, người vẫn thương hấn.”

“Ta nói không có là không có, ta không thương hấn, không thương, không thương.... A...”

Ta điên cuồng hét to, hận chính bản thân mình, thật sự đã không kèm chế được.

Ta điên rồi....

Ta thật sự điên rồi...

Bồ Tĩnh vội vàng ôm lấy ta, ánh mắt hấn nhìn ta chứa đựng vô vàn bi thương cùng đau khổ. Ta biết hấn sợ ta không chịu nổi kích thích mà suy sụp nên gắt gao ôm ta vào lòng.

Ta vì cái gì mà còn không trở nên điên cuồng... vì cái gì mà không điên... vì sao lại không thể điên....

Qua một lúc ta tỉnh táo lại.

Ta vô pháp điên cuồng...

Chỉ là tất cả mọi niềm tin và hy vọng trong lòng ta đều đã chết, tất cả chỉ còn lại sự tuyệt vọng.

Xuân hàn se lạnh, hoa viên trống rỗng chỉ còn từng cơn gió lạnh khê lướt qua, hồ điệp không còn lưu luyến đóa hoa, tiếng họa mi trong trẻo thanh thoát cũng đã tắt, chỉ còn lại tiếng đổ quỳn bi thảm, thanh thanh không dứt, thanh thanh tan nát cõi lòng...

Người có từng nghe... đoạn trường là thống khổ.

Người có nghe... là ai xướng khúc tuyệt ca.

“Mạc đạo bất tiêu hồn, quyền liêm thanh phong, nhân bì hoa cúc sáu.” – Bồ Tĩnh ngồi bên ta lặng lẽ nói.

Tiếp nhận bình rượu nóng từ tay Bồ Tĩnh, ta mới nhận ra gió tây vừa nổi, Bồ Tĩnh quay đầu lại nhìn ta nở nụ cười nói:

“Mạc đạo bất tiêu hồn... mạc đạo... bất tiêu hồn... tiêu hồn... Đến tốt cùng là vì ai mà tiêu hồn, vì ai mà gầy gò...”

Ta không trả lời, chỉ đoạt lấy chén rượu trên tay, thay hấn uống cạn.

Ta nói: “Người uống nhiều quá đó Bồ Tĩnh, người không được giống như ta mà đa sầu đa cảm.”

Mạc đạo bất tiêu hồn....

Nguyên nhân duyên tận, tình si tình thệ, tăng và giảm chỉ có tuổi hoa, năm tháng có thể khiến linh hồn ta đau đớn... nhưng cũng lại giống như dòng nước có thể cuốn trôi đi tất cả.

“Thanh Phong, người càng ngày càng lạnh nhạt, là người đang trách ta sao... người cũng hận ta sao?” – Trên mặt Bồ Tĩnh đột nhiên lại nổi lên một mặt tiếu ý, chậm rãi nói.

Ta nhìn hấn, lạnh nhạt nở nụ cười.

“Ta hận người vì cái gì... Bồ Tĩnh, hận người vì trước đây không yêu Trầm Thanh Ngọc, khiến ca ca ta nghĩ quẩn tự thiêu? Hận người hại ta mất đi người thân duy nhất cô độc một mình? Hận người tạo ra một Nghiêm Thự đầy lòng hận thù?”

Ta cười, nhìn vẻ mặt trắng bệch của Bồ Tĩnh.

“Ta không hận người, cũng không hận hấn, mọi chuyện cũng không phải do ta gieo gió gặt bão, nhưng đều là do ta tự nguyện, ta sẽ không hối hận, cũng không có tư cách oán hận.”

Ta khẽ nhắm mắt lại. Hấn cũng như yêu một người cần rất nhiều tâm huyết, nhưng hôm nay ta đã quá mệt mỏi rồi, yêu cũng mệt mỏi, sống cũng quá mệt mỏi, ta không còn hơi sức để hận thêm một người nào nữa.

Hơi lạnh nhẹ nhàng đặt trên môi, ta không thể phân biệt đâu là lúc bắt đầu, chỉ lạnh lùng tiếp nhận nụ hôn mãnh liệt đó.

“Ta tình nguyện để người hận ta, chỉ ít hận cũng như ái, có thể làm người vĩnh viễn khắc cốt ghi tâm.”

Phương pháp thực rất tàn nhẫn, Bồ Tĩnh quả là huynh đệ cùng cha khác mẹ với Nghiêm Thự, tính cách đều giống nhau, đều ích kỷ.

“Môi của người hảo lạnh.” – Hắn dùng đầu ngón tay lướt nhẹ qua môi ta.

Ta cười lạnh nói: “Có đúng không?”

Ta kéo tay Bồ Tĩnh đặt trên ngực mình.

“Người biết không, ở đây mới thực sự là lạnh.” – Bàn tay đặt ở ngực ta hơi run rẩy một chút.

Ta biết nói như vậy sẽ làm tổn thương hắn, bởi vì hắn yêu ta nên lời nói đó của ta sẽ làm cho hắn đau lòng. Nhưng dù biết, ta vẫn nói, là ta cố ý nói như vậy. Ta ghét nhìn thấy ánh mắt chứa đựng sự áy náy của hắn, nhưng ta lại muốn thấy đôi mắt hắn cũng chứa đầy sự đau thương như ta.

Ta không hận hắn, nếu muốn hận thì trước tiên ta nên hận Nghiêm Thự, nhưng ngay lúc này ta lại có cảm giác thống khoái như được trả thù.

Người đã từng yêu? Người đã từng hận?

Người có từng yêu một người đến điên cuồng hay không?

Người có từng được một người nhân thần vô cùng ôn nhu sưởi ấm cõi lòng, rồi cũng lại bị chính kẻ đó cướp đi của người tất cả?

Người đã từng đem tất cả yêu thương biến thành hận thù... Người liệu có còn chừa lại cho ta chút gì không?

Ban đêm ta nằm mộng, trong mộng không có Nghiêm Thự, không có Bồ Tĩnh, cũng không có Trầm Thanh Phong. Trong mộng ta gặp ta lúc nhỏ đang nắm tay ca ca trèo lên sườn đồi, đưa mắt nhìn khắp quang cảnh tươi đẹp xung quanh, trên cánh đồng ngàn vạn bông hoa nhài đua nhau nở rộ, khoe ra một màu bạch sắc mà ca ca vẫn luôn yêu thích. Tất cả đất trời đều thu gọn trong tầm mắt, tiếng cười vô tư của ta vang vọng khắp núi rừng, ca ca cũng nhìn ta mỉm cười thật ôn nhu.

Đột nhiên thiên địa tối sầm, ca ca không cười nữa, hắn nhìn ta, nhân thần cực kỳ băng lãnh. Ta luống cuống, sợ hãi khóc to, ca ca không dỗ dành ta, cũng không thay ta lau nước mắt, hắn chỉ lạnh lùng nhìn ta nói: “Thanh Phong, sao người lại đối xử với ta như vậy... sao lại đối xử với ta...” Đôi mắt của ca ca tràn ngập sự đau khổ.

Ta vốn muốn hỏi hắn chuyện gì đã xảy ra, muốn hỏi hắn xem có phải vì ta mà hắn phải đau khổ hay không, nhưng tất cả những lo lắng đó đều không thể thốt thành lời. Ta chỉ hoảng hốt nắm chặt tay áo của ca ca mà nói: “Xin lỗi, ca ca, xin lỗi, người đừng giận ta.”

Hắn vô tình hất tay ta khiến ta ngã ngồi trên mặt đất, vừa ngẩng đầu lên đã thấy cả cánh đồng hoa trong nháy mắt liền héo rũ, bầu trời u ám không một tia nắng, mọi âm thanh đều trở nên tĩnh lặng, không gian mang một vẻ chết chóc thê lương, trong thế giới đó chỉ còn lại một mình ta.

Đột nhiên giật mình tỉnh giấc mới phát hiện mồ hôi lạnh đã chảy ra khắp người.

Là mộng, chỉ là một giấc mộng, chỉ là giấc mộng..... chỉ là một giấc mộng.

Ta trong lòng không ngừng tự lập đi lập lại với chính bản thân mình điều đó, nhưng bên tai vẫn luôn vang lên giọng nói ai oán của ca ca.

“Thanh Phong, sao người lại đối xử với ta như vậy, sao lại đối xử với ta như vậy?”

Ta bước ra hoa viên, dựa người vào gốc cây ngồi suốt cả đêm, khi những tia nắng ban mai phủ lên người ta, mọi người trong phủ mới nhìn thấy, không khỏi kinh ngạc hỏi ta đang làm cái gì?

“Ta ngắm hoa, chờ hoa lài nở.” – Ta nói.

Mọi người nghe vậy đều mỉm cười, họ nói bây giờ mới tháng ba, đến tháng sáu thì hoa lài mới nở.

“Ta chờ hoa lài nở.” – Ta nói.

”Ta chờ cùng người được không?”

”Không được, có người ta nghĩ ca ca ta sẽ không thích.”

Bồ Tĩnh nắm chặt cổ tay ta nói: ”Thanh Phong, người thật sự hận ta phải không?”

Lực đạo trên cổ tay siết chặt đến phát đau, ta cắn răng không muốn để lộ ra một tia mềm yếu: ”Ta nói rồi, ta không hận người.”

”Không hận ta, người sẽ không đối xử với ta tàn nhẫn như thế?” – Lần đầu tiên, Bồ Tĩnh gào lên với ta như vậy.

12. Chương 12

Tàn nhẫn....

Trước đây cho dù bị tổn thương bao nhiêu lần, ta vẫn chưa từng oán trách các người vì sao đối với ta tàn nhẫn như vậy, thế mà hôm nay các người lại quay ngược lại trách cứ ta. Các người hết lần này đến lần khác cào xé vết thương trong lòng ta, hai bàn tay các người đều dính đầy máu của ta cùng ca ca. Vậy mà vẫn không ngừng níu kéo một tình yêu, máu, lệ của ta đều vì các người mà chảy, vậy mà các người còn nói ta tàn nhẫn?

Ta cười lạnh nói: ”Từ trước đến giờ chỉ có người khác đối với ta tàn nhẫn, ta làm gì có bản lĩnh mà tàn nhẫn với người khác.”

Bồ Tĩnh liếc mắt nhìn ta, nhẹ nhàng thở dài: ”Chúng ta không thể quên đi quá khứ mà bắt đầu lại từ đầu sao?”

Ta lắc đầu nói: ”Ta không có cái gì để mà quên. Ta với người cũng sẽ không có bắt đầu.”

Ta cúi đầu bước ngang qua hắn, không muốn nhìn thấy thần tình trên khuôn mặt của hắn lúc này. Ở chỗ rẽ, thân ảnh Quỳnh Hoa đột nhiên xuất hiện trước mắt. Đôi mắt phượng vô hồn đang trừng trừng nhìn ta mang theo đầy rẫy hận ý cùng tuyệt vọng khiến ta không khỏi rùng mình ớn lạnh.

”Trầm Thanh Phong, tình yêu của hắn phải dành cho ta.” – Vừa nói nàng vừa móc chủy thủ trong tay hướng ta mà đâm tới.

Ta không kịp né tránh, nên đành đứng yên chờ đợi một sự đau đớn kéo đến, nhưng tiếng thét chói tai của một nữ tử đã khiến ta chú ý. Định thần nhìn lại đã thấy thân ảnh Bồ Tĩnh che phía trước mặt, ta đưa tay định đẩy hắn ra nhưng lòng bàn tay lại dính đầy một thứ chất lỏng màu đỏ, máu tươi uồn uồn theo tay ta chảy xuống đọng thành một vũng đỏ tươi.

Vì cái gì, vì cái gì lại cứu ta...

Ta nhìn Bồ Tĩnh, muốn hỏi hắn tại sao lại cứu ta, nhưng thanh âm không thể thoát ra thành lời. Ta mờ mịt đỡ Bồ Tĩnh ngồi xuống, hai tay áp chặt vào lồng ngực của hắn, máu theo kẽ tay không ngừng tuôn ra khiến quần áo của ta và hắn chẳng mấy chốc đã nhuộm hồng.

Ta đang lúng túng không biết làm sao thì thanh âm của Bồ Tĩnh yếu ớt vang lên: ”Thanh Phong, người khóc sao... người vì ta mà rơi lệ sao?” Đến khi Bồ Tĩnh đưa tay sờ lên dịch thể ấm nóng trên mặt, lúc đó ta mới nhận ra ta đang khóc.

”Ta không dám hy vọng người có thể yêu ta... chỉ cầu người vì ta mà rơi một giọt nước mắt...” – Lời nói vừa dứt hắn đã chậm rãi nhắm mắt lại.

Chỉ cần một giọt nước mắt... dường như trong quá khứ ta cũng đã từng nói như vậy.

Không dám xa cầu người một chút thật tình, chỉ cần một ánh mắt của người....

Chỉ cần người cho ta một giọt nước mắt, ta chỉ cần Nghiêm Thự vì Trầm Thanh Phong mà rơi một giọt lệ tiếc thương...

Chỉ cần người một giọt lệ, ta không oán cũng không hận...

Ký ức về Nghiêm Thự không ngừng trôi dạt trong lòng khiến ta không khỏi lệ rơi đầy mặt.

Bồ Tĩnh, ta thực sự đối với người quá mức tàn nhẫn...

Thời gian đã qua rất lâu, hay có thể chỉ là phút chốc, ta cũng không biết. Tại căn nhà lao âm u này không có ban ngày cũng như đêm, thỉnh thoảng chỉ có vài tia sáng lạnh lẽo của ánh trăng lọt vào qua ô cửa sổ ở trên cao.

Từ khi biết được tính mệnh của Bồ Tĩnh không đáng ngại, chỉ là hôn mê chưa tỉnh, ta không nói lời nào cũng không ăn cơm, chỉ mãi đứng bên cửa sổ ngắm nhìn một mảnh phong cảnh nho nhỏ ở bên ngoài.

Quỳnh Hoa sau khi đâm Bồ Tĩnh bị thương, dường như không chịu được đả kích khi chính tay sát hại người mình yêu thương nhất, nên đã cầm đoản đao dính đầy máu của Bồ Tĩnh cắt cổ tự vẫn. Ta vẫn còn nhớ đến cuối cùng trên mặt nàng vẫn hiện lên một nụ cười thỏa mãn.

Đem sinh mạng để đổi lấy tình yêu, đối với nàng kết cục như vậy có thể là tốt nhất, bởi tình yêu của nàng cũng giống như ta, tất cả đều là vô vọng. Có thể tình yêu chưa bao giờ là hoàn mỹ, hay phải chăng số phận vốn không nhân từ.

Ta trở thành kẻ sát nhân bị tổng giam vào ngục, ta không thừa nhận mà cũng không phủ nhận điều đó. Vết thương của Bồ Tĩnh cùng cái chết của Quỳnh Hoa đều không phải ta tự thân xuống tay, nhưng nguyên nhân vẫn là do ta. Ta vô pháp phủ nhận điều đó.

“Là người giết nữ tử thanh lâu kia, rồi đả thương Bồ Tĩnh đại nhân phải không?”

Từng rơi, từng rơi trên tay lao ngục liên tục hạ xuống người ta, trước mắt chỉ thấy một màu đỏ của máu cùng tiếng người không ngừng đe dọa bên tai.

Ta chưa bao giờ phản ứng lại những điều đó.

“Phì, chưa thấy ai bề ngoài nho nhã mà thủ đoạn lại độc ác như vậy.” – Quan coi ngục tức giận bỏ đi, không quên để lại một câu thóa mạ như mọi khi.

Ta chỉ yên lặng mỉm cười, ta nghĩ nhà lao tối như vậy có lẽ hẳn cũng không nhìn thấy ta đang cười. Người khác coi rẻ, nhục mạ ta cơ bản đã không còn cảm giác.

Ta tự tay cắt đứt tình yêu của kẻ khác, ta đã không còn tư cách để khẩn cầu hạnh phúc, cho dù đó là một mơ tưởng xa vời cũng không được. Hôm nay ta rơi vào hoàn cảnh này là ta đang tự trả giá cho những việc mà ta đã làm thôi. Nhưng vì cái gì mà ta vẫn không thể chết được, vì cái gì mà tất cả mọi người đều ra đi trong khi kẻ gây ra lỗi lầm là ta vẫn còn sống...?

Trên lưng, trước ngực đầy rẫy những vết thương chưa khép miệng, máu vẫn cứ chảy ra không ngừng. Ta dựa vào tường mà không khỏi tự hỏi.

Sinh ký vô hoan, tử làm sao quản.

Sinh mệnh của ta từ lâu đã mất đi màu sắc, tất cả ái dục đều bị đẩy xuống vực sâu, ta còn chờ đợi cái gì, kỳ vọng cái gì, ta cuối cùng có thể như ca ca và Quỳnh Hoa, chết đi để chấm dứt mọi đau khổ này không? Ta không biết, thực sự không biết...

“Người thanh niên, chết đúng là có thể giải thoát được tất cả, nhưng một khi đã chết thì tất cả mọi chuyện cũng sẽ kết thúc.” – Một lão hủ sát vách bị giam đã gần chục năm nói với ta.

Phàm những kẻ đã bước chân vào đây đều thấp thỏm không yên, suốt ngày chỉ luôn miệng nói mình oan uổng, trong đầu chỉ không ngừng có một ý niệm điên cuồng là thoát ra khỏi nơi này. Những người này bị giam lâu ngày tại nơi đây không bị bức cho đến điên loạn thì cũng bị dồn đến tử lộ, nhưng nếu ở lâu hơn một chút thì ngay đến khí phách để tự sát cũng không có, ngay cả mong muốn một lần cuối cùng được bước ra ngoài để từ biệt ánh dương trước khi chết cũng không đủ can đảm để nghĩ. Người đứng là vẫn sợ chết,

thật đáng buồn cười, muốn chết nhưng lại không dám chết, bất quá là đang sợ hãi cái gì, thật ra đôi khi sống còn khó hơn cả chết.

Đây là câu nói cuối cùng của hắn mà ta nghe được. Cách một ngày ta không còn nghe được thanh âm của lão nữa, ta nghĩ cuối cùng ông trời vẫn có lòng từ bi, đã thành toàn cho lão một nguyện vọng. Ta không sâu nã, ngược lại còn vì lão mà vui mừng, chỉ bực một điều là vận may chẳng bao giờ đến phiên ta.

Có tiếng bước chân dừng lại trước cửa phòng giam, tiếng chìa khóa tra vào ổ thanh thúy vang lên. Ta nhàn nhật nở nụ cười, cuối cùng thời khắc thoát ly tất cả cũng đã đến...

“Thanh Phong, người luôn muốn đem chính mình làm cho thê thảm như vậy mới vừa lòng sao?”

Một tia sáng thỉnh linh chiếu vào phòng giam làm ta không khỏi có chút chói mắt, nỗ lực mở mắt ra thì Nghiêm Thự đã đứng ngay trước mặt, đôi lông mày nhăn lại như có chút bất đồng, ánh mắt hắn nhìn ta như muốn trách móc đáng điệu của ta bây giờ.

Ta cố sức nhích động thân người lạnh lùng nói: “Ta như vậy đã khiến người hả mối hận trong lòng chưa? Sao người không thừa cơ giết ta luôn cho rồi, đây là cơ hội khó gặp lần thứ hai đó.”

Đúng vậy... người nam nhân trước mắt là kẻ có khả năng tổn thương ta mạnh nhất. Chỉ cần hắn mở miệng nói ra một câu tuyệt tình cũng đủ sức giết chết chính ta, một câu nói của hắn đối với ta mà nói còn đau đớn hơn việc thụ hình gấp mấy chục lần.

Ta vô pháp tưởng tượng, những vết roi trên người ta là do chính hắn gây ra, khi đó trái tim ta sẽ đau khổ đến mức nào.

Thật đáng sợ... ta không thể tưởng tượng được.

Nghiêm Thự đến gần, cởi trường bào màu xanh đen trên người khoác lên vai ta, đem ta ôm vào người, bước ra khỏi nhà lao.

13. Chương 13

Ngồi trong mã xa của Nghiêm Thự, đi xuyên qua những con phố nhộn nhịp của kinh thành, hắn trước sau vẫn thủy chung ôm chặt lấy ta. Ta muốn tránh thoát khỏi tay hắn, cho dù biết chắc rằng nếu ngồi một mình trên chiếc mã xa xóc nảy này thì quả thật không dễ chịu chút nào, nhưng cơ bản đó chỉ là ý muốn bởi hiện tại ta không còn một chút hơi sức nào để vùng ra. Nhìn Nghiêm Thự vẻ mặt không có một chút biểu cảm, ta cũng kiên quyết cắn răng không chịu mở miệng bảo hắn buông ra. Tình cảm đối với hắn đan xen giữa ái hận vô cùng rắc rối, mà ta thì đã nếm trải quá nhiều...

Xóc lên tấm màn vải, đập vào mắt là phủ đệ của Nghiêm Thự, nơi đã chôn cất rất nhiều ký ức... cùng rất nhiều nước mắt của ta. Một nỗi sợ hãi không biết từ đâu đột ngột dâng trào, khiến ta không khỏi lạnh toát toàn thân.

“Để ta xuống.“ – Ta lạnh lùng nói.

“Người đã bị thương như vậy, làm sao có thể bước đi?” – Hắn nói.

“Ta bảo người buông ta ra!”

Ta hung hăng trừng mắt nhìn Nghiêm Thự, hắn vẫn làm ra vẻ dửng dưng không thèm để ý đến lời ta nói. Ta tức giận cúi đầu cắn mạnh vào vai hắn, đem tất cả sức lực ra mà cắn cho đến khi hàm răng cắm sâu vào da thịt rắn chắc của hắn và trong miệng có vị ngọt ngọt của máu mới chịu nhả ra.

Nghiêm Thự từ đầu tới cuối chỉ khẽ hừ nhẹ một tiếng, hai tay vẫn thủy chung ôm chặt lấy ta.

“Buông tay ra, ta bảo người buông tay ra, người đừng đụng vào ta như thế!” – Ta hét ầm lên, dùng sức trở tay giáng thẳng vào mặt hắn một cái tát.

Không được lại gần hắn, không được để sự ôn nhu của hắn mê hoặc, không được để một lần nữa lại rơi vào mối tình của hắn, những lời nói ôn nhu dịu dàng kia chẳng qua là hắn muốn một lần nữa nhìn thấy ta thống khổ mà thôi.

Trong đầu ta điên cuồng vang vọng những lời cảnh báo. Đúng vậy, hiện tại hắn lại muốn một lần nữa tổn thương đến ta. Ta không cho phép, ta không cho phép hắn một lần nữa lại tổn thương ta. Bởi vì ta biết, nếu thêm một lần như vậy nữa ta sẽ không chịu nổi, thật sự không chịu nổi...

“Không phải sợ, tất cả chỉ là quá khứ, là quá khứ thôi... sẽ không có ai tổn thương người nữa!” – Nghiêm Thự ôm ta ngồi trên giường, ta giãy giụa, gào thét, nhưng hắn vẫn chăm chú ôm chặt lấy ta.

Ta cắn hắn đến nổi máu chảy đầm đìa, hắn vẫn không hề để ý, chỉ đem mặt ta vùi vào ngực hắn. Ta ngược nhìn hắn bằng ánh mắt mờ mịt, ta hiện tại chỉ biết cố gắng kìm nén để không khóc thành tiếng.

Ta trời sinh vốn không kiên cường, ta khát vọng yêu, khát vọng được yêu. Chỉ là ta cứ mãi đuổi theo một điều vô vọng khiến ta bây giờ thật sự cảm thấy sợ hãi.

Hắn nói sẽ không có bất cứ ai tổn thương ta, nhưng lại không tính có hắn ở trong đó. Từ trước đến nay, người khiến ta đau khổ nhiều nhất không phải là hắn sao? Biết là không nên ái, nhưng vẫn cứ ái, biết là nên hận nhưng lại không thể hận.

Ta có bệnh trong người, vết thương bị nhiễm trùng, hơn nữa lại ở chốn lao ngục ẩm thấp nhiều ngày dẫn đến cơ thể càng lúc càng yếu. Ta không thể ăn cũng không thể ngủ. Nghiêm Thự tức giận đem thuốc từng muỗng đổ vào miệng, nhưng được vừa vào đến miệng đã bị ta nôn thốc nôn tháo phun ra.

Trong lúc mê man ta nghe có người nói: “Hắn bệnh nặng, nếu tiếp tục duy trì tình trạng này e không chống đỡ được quá một tháng.”

Ta không nói lời nào cũng không ngủ được, mỗi ngày đều mở mắt chăm chú nhìn lên trần nhà. Trên thực tế, ta không dám nhắm mắt lại, chỉ cần nhắm lại một chút ta liền vội vàng mở ra, ta không chịu được bóng tối cho dù chỉ là một cái chớp mắt.

Cứ đầu mỗi buổi tối, ta liền trốn vào một góc tối trên giường, ôm chặt chần bông quanh người mà không ngừng run rẩy, cho dù bất cứ ai chạm vào ta, ta đều không chế không được mà thét chói tai, ra sức vùng vẫy tránh xa bọn họ.

Ta không tin bất cứ kẻ nào nữa, cũng căm thù bất cứ ai đến bên cạnh ta, kể cả Nghiêm Thự. Ta phải tin rằng tất cả mọi người trên đời này đều muốn tổn thương ta, cười nhạo ta. Đây là bài học mà ta đã dùng cả máu và nước mắt để đổi lấy. Sỡ dĩ ta khước từ bất cứ người nào bởi vì ta đã lựa chọn, lựa chọn làm một kẻ cô độc.

Thấy ta như vậy, Nghiêm Thự liền sai người cứ đến đập tới là tắt hết tất cả mọi đèn đuốc có trong Vương phủ, từ những chiếc đèn lồng to lớn treo dọc hành lang cho đến những đèn xếp nhỏ trong góc, làm cho cả phủ ban đêm đều sáng rực như ban ngày. Ta vốn sợ bóng tối, cuối cùng cũng có được chút an tâm, một mỗi mấy ngày qua dồn dập đổ xuống làm ta chợp mắt một lát. Vừa nhắm mắt thì hình ảnh Quỳnh Hoa cùng ca ca cả người đầm máu xuất hiện khiến ta hốt hoảng giật mình tỉnh giấc, điên cuồng vùng dậy bỏ chạy.

Tự trách, sợ hãi, bất an... khiến ta rơi vào tình trạng hỗn loạn trước nay chưa từng có. Ta liên tục âm thầm nói câu xin lỗi...

Ta xin lỗi bọn họ.

Nhưng cho dù ta có nói cả trăm lần, nghìn lần cũng không thể bù đắp được những việc ta đã gây ra, ngay cả bây giờ bọn họ cũng không thể nghe được lời xin lỗi của ta nữa rồi.

“Tại sao lại cứu ta?” – Đây là câu đầu tiên ta hỏi hắn sau mấy ngày trầm mặc.

“Chẳng tại sao cả, tất cả mọi chuyện đều đã là quá khứ rồi.” – Nghiêm Thự ôm ta, nhẹ nhàng hôn lên gò má ta nói.

Tất cả chỉ là quá khứ.

Đó là hắn đang an ủi ta, nhưng ta biết mọi chuyện không phải như vậy. Không phải là quá khứ.

Những tổn thương mà Nghiêm Thự đã gây ra cho ta, những đau khổ mà ta đã chịu đựng, chúng sẽ vĩnh viễn theo ta cho đến lúc ta trút hơi thở cuối cùng, cho đến lúc ta nhắm mắt chìm vào một giấc ngủ thiên thu không bao giờ tỉnh dậy.

Nghiêm Thự ngồi bên giường nhìn ta bao lâu ta cũng không biết, từ đầu đến cuối ta chỉ thấy chung không nhìn tới hắn, ánh mắt cứ hướng thẳng về một nơi vô định.

"Còn đau không?" – Ngón tay hắn nhẹ nhàng sờ lên lớp băng quấn quanh cổ ta.

"Người đi đi, ta không muốn thấy người!"

Cuối cùng ta nhìn không được liền vùng vẫy đứng dậy, Nghiêm Thự vẫn nhất quyết không chịu buông tay ôm chặt lấy ta. Đang giữa lúc giằng co ta đột nhiên thấy trong miệng có mùi vị lạ lạ, tiếp đó là một dòng dịch thể nóng ẩm, theo khe miệng từ từ chảy xuống. Nhìn Nghiêm Thự đột nhiên sa sầm nét mặt, ta có thể đoán chừng đó có lẽ là máu.

"Ta sắp chết phải không?" – Ta nói, quay đầu nhìn Nghiêm Thự nhẹ nhàng nở nụ cười.

Lời vừa thốt ra đột nhiên ta phát giác, đó chẳng phải là nguyện vọng bấy lâu nay của ta hay sao. Cho dù trước đây là do giận dữ mà suýt chút nữa tự thiêu, hoặc do không còn đủ can đảm để sống mà chút nữa trầm mình xuống hồ, chẳng phải đều là muốn chấm dứt cuộc sống này sao. Nhưng trong đó vẫn hàm chứa một chút ý trả thù của ta.

Chết trước mắt Nghiêm Thự.

Nguyên lai ta cũng không phải thực sự không oán cũng không hối hận, ta không thể quên đi quá khứ, cũng không thể tha thứ cho những việc hắn đã làm với ta, cho dù ta vẫn rất mực thương hắn.

"Người lẽ nào... vẫn không rõ, không hiểu sao?" – Đôi mắt đen thẳm của Nghiêm Thự hiếm khi xuất hiện một tia lúng túng như lúc này.

"Nghiêm Thự, giữa ta và người không thể có bất cứ chuyện gì, bây giờ không, sau này cũng không."

"Đã quá muộn... đã quá muộn."

Ta cúi đầu vùi mặt vào giữa hai lòng bàn tay, nước mắt không ngừng theo khe hở giữa các ngón tay mà chậm rãi chảy ra.

Chúng ta dù có dùng trăm phương ngàn kế cũng không thể quay lại lúc ban đầu, ngày đó người liên tục thương tổn ta, khiến ta không tìm được một con đường để thoát thân. Từ đầu là do ta yêu sai người nên mới phải nhận một kết cục như ngày hôm nay. Ta không thể, Nghiêm Thự càng không thể.

"Người lần đầu tiên ở trước mặt ta khóc."

"Thanh Phong, người vẫn còn yêu ta phải không?"

"Ta yêu người, ta sẽ không để bất cứ ai tổn thương người nữa, được không?"

Ta tựa đầu lên vai Nghiêm Thự, nhắm hai mắt lại, mặc cho nước mắt vẫn không ngừng chảy ra thấm ướt cả y phục của hắn. Ta đã từng cho rằng mình không còn nước mắt nữa, vậy mà giờ đây, trong ngực của người nam nhân này ta lại chảy không ít nước mắt, khiến cho chính ta còn phải coi thường bản thân mình.

"Đây là lần cuối cùng." – Ta nói.

Đây là lần đầu tiên cũng là lần cuối cùng rơi lệ trước mặt người.

"Người hãy buông tha ta đi."

"Nói với ta, nói rằng người sẽ buông tha ta!"

14. Chương 14

Bàn tay Nghiêm Thự đặt trên vai ta đột ngột siết chặt, một cảm giác đau đớn đột nhiên truyền đến, một thứ dịch thể ẩm ướt theo làn da chảy xuống. Ta nhìn lên vai đã thấy hai tay Nghiêm Thự dính đầy máu, ta ngẩng đầu nhìn sâu vào mắt hắn.

Nghiêm Thự buông lỏng ta ra, dường như rơi vào trầm tư. Ánh mắt sắc lạnh của hắn nhìn xoáy vào ta như muốn ăn tươi nuốt sống, nhưng hồi lâu vẫn không hề vọng động.

"Người để ta đi đi, cũng chính là tự giải phóng cho chính bản thân mình."

Ta cười nói, nhưng trong lòng vẫn không ngừng rỉ máu.

Nghiêm Thự nổi giận nói: "Đi? Là người muốn ở bên hắn, chẳng lẽ người không biết Bồ Tĩnh là..."

Ta cắt lời hắn nói: "Bồ Tĩnh hại ca ca phải tự sát. Ta biết, thế nhưng hắn đã một lần chết đi sống lại, ta không có tư cách trách cứ hắn. Hắn không nợ ta bất cứ thứ gì."

"Người lẽ nào có thể bỏ qua mọi chuyện trong quá khứ, có thể tha thứ hết tất cả?"

Ta ngẩng đầu nhìn hắn nói: "Sai rồi, ta không thể tha thứ cho người, ta cả đời cũng không tha thứ cho người."

Những lời này ta nói ra để chọc giận hắn, Nghiêm Thự sắc mặt trầm xuống phất tay áo bỏ đi, trước khi đi hắn còn phân phó bọn hạ nhân bên ngoài không được để ta rời khỏi căn phòng này nữa bước.

Ta cả đời cũng không tha thứ cho người...

Nghiêm Thự, người ta yêu thương nhất chính là người, chỉ có một mình người, ta cả đời cũng không tha thứ cho người, cũng chỉ bởi vì ta quá yêu người, chẳng phải người ta vẫn nói ái tình rất ích kỷ sao ?

Ái là gì?

Là một thứ độc dược được bọc bên ngoài bởi một lớp vỏ ngọt ngào như kẹo. Ta đã hưởng thụ quá ít sự ngọt ngào bên ngoài nhưng lại phải gánh chịu kịch độc cả đời.

Ta không hối hận vì đã yêu người, cho dù người đối với ta chỉ là hận ý, muốn vùi ta xuống vực sâu của nỗi thống khổ, bởi vì ta yêu người...

Ta yêu người, nhưng lại không đủ sức lực để theo đuổi mối tình này nữa.

Ta không sợ chết, nhưng không muốn tình cảm trong lòng ta dành cho người chỉ còn nỗi sợ hãi.

"Ta phải rời khỏi nơi này." – Mỗi ngày tỉnh lại ta đều nhìn Nghiêm Thự nói duy nhất một câu.

"Đừng dùng ánh mắt này nhìn ta, Thanh Phong, người lẽ nào không thể tin tưởng ta sao?" – Nghiêm Thự nhẹ nhàng vuốt tóc ta nói.

Ta trào phúng cười cười nói: "Người không có tư cách yêu cầu ta chuyện đó, trên đời này người là người ta không nên tin tưởng nhất."

Trầm Thanh Phong ta cái gì cũng không còn, ngay cả sinh mạng này cũng từng ngày từng ngày trôi đi, thân thể này cố gắng kéo dài một chút hơi tàn vốn là để hoàn thành một tội nghiệt. Ta muốn hắn phải giống như ta.

"Người đúng là vẫn còn hận ta." – Hắn nói.

"Ta nói rồi, ta không hận người, chỉ là không thể tha thứ cho người... đến chết cũng không thể tha thứ cho người."

"Vậy có gì khác biệt nhau?" – Nghiêm Thự đau khổ mỉm cười, từ phía sau ôm lấy ta, ta nhắm mắt lại không trả lời.

Đến chết cũng không tha thứ... Những lời này với oán hận một người có gì khác nhau.

Ta không biết.

Nhưng nếu hắn thật sự yêu ta thì những lời này có thể tổn thương hắn, bởi chính chúng cũng đang khiến ta đau lòng. Cho dù ta không tin vào tình cảm hắn dành cho ta, nhưng ta vẫn không hận hắn.

Nghiêm Thự, ta yêu người đến mức này, hy vọng rằng người có thể hiểu. Phải chi người biết trong lòng ta tuyệt vọng như thế nào... Phải chi người biết. Nhưng ta lại không có khả năng làm cho người hiểu điều đó, cho dù vì như vậy mà ta sống không bằng chết, ta cũng không thể.

"Chúng ta một lần nữa bắt đầu được không?" – Từ phía sau truyền đến âm thanh trầm thấp của hắn.

Ta lắc đầu nói: "Nghiêm Thự, ta với người đã đi đến cuối cùng rồi, kết cục hôm nay là do trước đây người khéo tay vẽ nên, không lẽ bây giờ người lại muốn đổi ý?"

Nghiêm Thự xoay người ta lại đối diện với mặt hắn, ta bị thần tình đau khổ cùng kinh hoàng trên mặt hắn dọa đến quên cả giấy giũa.

"Phải, ta đổi ý rồi. Ta hối hận vì trước đây đã tổn thương người, Thanh Phong, người không lẽ... không thể cho ta một cơ hội nữa sao?"

Ta quay đầu đi chỗ khác lạnh lùng nói: "Ta đã từng tha thứ cho người, tuy người đã tổn thương ta, khiến ta vô cùng thống khổ, nhưng ta vẫn một mực yêu người, người vẫn còn nhớ chứ.... Người vẫn chẳng thêm quan tâm đến điều đó, chỉ coi nó như một miếng giẻ rách bên đường. Người đang tâm chà đạp lên nó. Vậy mà hôm nay người còn nói... còn nói là người đã hối hận, nói muốn ta cho người... thêm một cơ hội sao?"

Nghiêm Thự trầm mặc nhìn ta, trong con người lãnh khốc vô tình trước kia, nay hiện lên một tia áy náy.

"Nhưng mọi việc không phải đơn giản là chỉ do mình người. Ta hối hận rồi, ta hối hận tại sao lại biết người, hối hận tại sao lại yêu người, vì một kẻ lãnh huyết vô tình như người mà rơi lệ, tại sao ta lại vì người mà dấn vật, ta thấy ta thống khổ lại làm cho kẻ khác vui mừng, ta hối hận rồi, ta căn bản không nên yêu người."

Nói đến cuối cùng, ta phần nộ hết to, trong ngực không tránh khỏi một trận cuộn cuộn, nhin không được phun ra một ngụm tiên huyết.

Nghiêm Thự vội vàng đưa tay đỡ lấy ta, ta liên tục khua tay cố gắng ly khai khỏi vòng tay hắn.

"Không cần người lo."

Ta miễn cưỡng ngồi dậy, xốc chăn xuống giường, kiên quyết nói: "Ta phải rời khỏi đây."

"Ta không cho người rời đi, Thanh Phong, người tha thứ cho ta mà ở lại nơi này đi, còn không người muốn rời đi thì phải bước qua xác ta." – Nghiêm Thự đặt vào tay ta một thanh đoản đao rồi đưa đến trước ngực hắn.

"Ta sẽ không giết người, nhưng ta nhất định phải rời khỏi nơi này." – Ta vận tay thoát khỏi tay hắn, nắm chặt thanh đoản đao hướng đến mặt mình không lưu tình mà đâm tới, một cảm giác đau đớn từ trán đến má nhanh chóng lan tỏa đốt cháy hết cả khuôn mặt, máu rất nhanh chảy ra viền mắt, khiến cảnh vật trước mắt đều nhuốm một màu đỏ. Ta nhìn sắc mặt trắng bệch của Nghiêm Thự cũng hóa thành hồng. Ta nhanh chóng nhìn ra trên mặt hắn một giọt nước mắt, một giọt lệ hiếm hoi... Ta nhàn nhạt mỉm cười.

Ta tự tay hủy đi dung mạo của chính mình, Nghiêm Thự vẫn ở lại bên ta, mấy ngày không chịu rời đi. Lúc nửa đêm khi ta đang giả bộ ngủ, Nghiêm Thự lại ngồi bên ta, đưa tay sờ lên vết sẹo xấu xí trên mặt, một lời xin lỗi nghẹn ngào bật ra khỏi miệng hắn, từng giọt, từng giọt dịch thể ẩm áp rơi trên khuôn mặt ta. Lúc đầu chính hắn là kẻ lãnh khốc vô tình, đến nay cư nhiên lại vì ta mà nửa đêm rơi lệ.

Trong ngực ta trào lên một cảm giác đau lòng, nhưng lại xen lẫn một chút vui vẻ, rốt cuộc ta cũng không biết đó là cảm giác gì.

Đao này ta không vì Bồ Tĩnh, cũng không vì Nghiêm Thự, ta vì Trầm Thanh Phong ta mà hạ.

Nguyên nhân ta cùng Nghiêm Thự một đoạn dây dưa là do khuôn mặt giống y chang ca ca này. Lúc đầu, hắn yêu ta cũng là do khuôn mặt này, biết đâu bây giờ những lời yêu thương mà hắn nói với ta hôm nay cũng xuất phát từ cùng một lý do. Ta đã không còn sức lực để tìm kiếm trong mắt hắn là hình bóng của ai, là vì ai...

Sở dĩ ta hủy hoại khuôn mặt của mình là vì ta muốn hẩn biết, ta sẽ không để hẩn tái nhìn ta là Trầm Thanh Ngọc, hiện tại kẻ mang khuôn mặt xấu xí này mới là ta, Trầm Thanh Phong.

Cứ tưởng rằng, hẩn sẽ như trước đây đem ta vứt đi, không ngờ rằng hẩn lại vì ta mà rơi lệ. Một giọt nước mắt của Nghiêm Thự là vì Trầm Thanh Phong ta.

Ta cảm thấy vô cùng hài lòng, không oán, cũng không hối, cuộc đời này chỉ cần như vậy là hạnh phúc rồi, cho dù chỉ có mấy ngày, ta vẫn sẽ cất giữ cẩn thận đoạn hồi ức này.

Trước khi rời khỏi vương phủ, Nghiêm Thự dẫn ta vào thư phòng, nơi này trước đây bị ta phóng hỏa thiêu đến một mảnh ngói cũng không thể nhận ra được, vậy mà bây giờ được tu sửa lại mới tinh. Đẩy cửa ra, ta bỗng dừng lại cước bộ, Nghiêm Thự quay đầu hỏi ta có sợ không, ta chỉ mỉm cười lắc đầu. Những chuyện đáng sợ nhất ta đã từng trải qua, đã khắc cốt ghi tâm, nay còn cái gì có thể làm cho ta sợ hãi được nữa.

Trong phòng đồ đạc bài trí vẫn như cũ, trên tường vẫn treo đầy những bức tranh, chỉ có điều người trong tranh đã thay đổi. Ta nhận ra một vài bức, người trong tranh của Nghiêm Thự là ta.

Người đánh đàn tại tửu lâu hôm đó là ta, người đang ngủ nằm dài trên bàn cũng là ta, quần áo tả tơi ngã ngồi trước cửa vương phủ cũng là ta, kẻ ngồi yên lặng bên hồ mất hết can đảm cũng chính là ta.

Nghiêm Thự nói ngày ta phóng hỏa đốt căn phòng nay cũng là ngày ta đốt đi nỗi nhớ của hẩn đối với Trầm Thanh Ngọc. Vì vậy, trong tất cả các bức tranh của hẩn chỉ có ta, trong đầu óc của hẩn cũng luôn tràn ngập hình bóng của ta. Chỉ là những điều đó... đã không còn quan trọng nữa. Nghiêm Thự cười, đem một vài bức tranh xé thành từng mảnh nhỏ, ngay cả những quần quít si mê cũng không cần phải cởi bỏ, cứ để nó tan thành nhiều mảnh nhỏ như vậy đi.

Nghiêm Thự đưa cho ta một chén rượu, hẩn cũng một chén, giống như giữa ta và hẩn đang cùng tham dự một bữa tiệc tiễn đưa. Hẩn hỏi ta: "Thanh Phong, Bồ Tĩnh vì người mà tính mạng cũng không cần liền có được người, nếu là ta, người cũng sẽ đối với ta như vậy chứ?"

Ta vẫn như trước lắc đầu không nói.

Hẩn ngẩng đầu uống cạn chén rượu, nhàn nhạt nói: "Thanh Phong, người cho rằng sự hy sinh của ta ít hơn so với hẩn... Người có biết sao ta làm cho người ra nông nổi này không... Tất cả lỗi lầm đều do ta sao... Mà thôi, coi như ta làm sai đi, đây cũng là sai lầm cuối cùng của ta."

Ta nhấp chén rượu, lần đầu tiên cũng là lần cuối cùng nói với hẩn. Những gì ta nợ hẩn, đời này không thể trả hết, xin hẹn kiếp sau.

Kiếp sau, ta sẽ tìm người để đòi nợ, người nên chuẩn bị tâm lý trước đi. Đây là lời hẩn nói trước khi ta rời khỏi Vương phủ.

Ra khỏi Vương phủ, Bồ Tĩnh đang đứng chờ ở ngoài vôi vàng xông đến ôm chặt lấy ta. Hẩn vẻ mặt phờ phạc, trong mắt đầy tơ máu, xem ra tiêu tụy không ít. Tựa đầu trên vai hẩn, ta khẽ cười nói: "Ta bây giờ đã thành một kẻ xấu xí, người có cần ta hay không?"

Hẩn ghen ngào nói: "Ta cần người, cho dù người trở thành thế nào, ta cũng nhất định không buông tay, chỉ cần người cần ta, chỉ cần người người muốn là ta."

Ta liên tiếp gật đầu, ta nghĩ ta nợ hẩn quá nhiều.

Đột nhiên trong bụng quặn đau không ngừng, muốn mở miệng nhưng lại không ngừng trào ra máu tươi.

"Người cho rằng sự hy sinh của ta ít hơn so với hẩn.... Cuối cùng vẫn là ta sai... Kiếp sau sẽ không xa cách..." Bây giờ ta mới hiểu những lời nói của Nghiêm Thự, hóa ra là có ý chỉ việc này. Nếu nói ta không hề phát hiện trong ly rượu có độc là nói dối, ta không thể một lần nữa tự lừa dối chính mình.

Ta yên lặng tựa vào lòng Bồ Tĩnh, một tia gió mát thổi qua bên tai, ta nhắm mắt lại, trên mặt lộ ra một nụ cười nhàn nhạt, ta không hối cũng không hận.

Tĩnh cảm đối với người, hẹn kiếp sau xin báo đáp.

TOÀN VĂN HOÀN

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/thanh-phong-han>